

Atunci El s-a ridicat și le-a zis: Cine dintre voi este fără de păcat să arunce cel dintâi piatra asupra ei (Ioan 8;7)

credință
iubire
speranță

PUNCE CARDINALE

Anul III,
Nr. 11/35
noiembrie
1993

16 pagini - 150 lei

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CRESTINA

Circulație în afara României : AUSTRIA, GERMANIA, FRANȚA, DANEMARCA, SUEDIA, SPANIA, CANADA, STATELE UNITE, AUSTRALIA

Asistăm în ultimul timp la o campanie din ce în ce mai virulentă, îndreptată împotriva Mișcării Legionare. Lucrurile nu sunt noi. Încă de la înțemeierea ei în anul 1927, Mișcarea a fost întâi unor atacuri concertate din partea tuturor forțelor politice "democratice" care vedeaau în naționalismul de inspirație creștină provadit de Corneliu Codreanu o primejdie mult mai mare decât comunismul care păndeau amenințător la hotarul de răsărit al țării. Cât din această revârsare de vrăjmășie era expresia unor sentimente sincere ale celor care o manifestau și acționau în spiritul ei și cât era rezultatul unor influențe și presiuni din afară, este greu de spus.

Desej activitatea Mișcării Legionare s-a desfășurat tot timpul în limitele libertăților politice garantate de Constituție, ea trebuia eliminată cu orice preț. Printr-un jurnal al Consiliului de Miniștri, Ion Mihalache, ministru de interne în guvernul Național Tărănesc dizolvă la 11 mai 1931 Garda de Fier și Legiunea. Spiritul și ideile nu pot fi însă dizolvate, nici chiar de autoritatea unui ministru de Interne și a unui jurnal al Consiliului de Miniștri. Așa se face că Mișcarea Legionară s-a reconstituit, a participat activ în viața politică a țării, având reprezentanți în Parlament și, ceea ce era mai îmbucurător pentru segmentul din opinia publică românească care privea cu simpatie și interes curențul naționalist, câștiga adepti.

Creșterea popularității Mișcării Legionare trebuia însă stăvilită cu orice preț. Așa s-a hotărât în sinodul Oculei din Occident care voia să impiedice ca România să fie a Românilor. Dispoziția a fost adusă la cunoștința guvernului liberal de ministru de externe de atunci, Nicolae Titulescu, emisar al puterilor occidentale, ostile oricărei forme de naționalism și executarea ei a căzut în sarcina primului ministru I.G. Duca. Prin același procedeu, jurnal al Consiliului de Miniștri, la 10 decembrie

SFINTII ARHANGELI MIHAIEL SI GAVRIIL

1933, Garda de Fier este din nou dizolvată. Ea nu trebuia lăsată să participe la apropiatele alegeri generale, care ar fi putut scoate la lumină popularitatea de care se bucura curențul naționalist în România. Au urmat persecuții ce nu fac cinste unui guvern "democratic" și cu atât mai puțin unuia "liberal". Peste 20000 de legionari au fost găsiți cu scopul de a intimida populația și de a descuraja pe cei care stăruiau în crezul lor naționalist. "Riposta", desigur condamnabilă de pe poziții creștine, nu a întârziat. În noaptea de 29 spre 30 decembrie 1933, primul ministru I.G. Duca a fost asasinat de o echipă de legionari. După săvârșirea asasinatului, făptașii său predată autorităților. Ei nu au fugit la adâpostul întunericului, așa cum procedeaază "teroristi" în ziua de astăzi, ci s-au pus la dispoziția justiției omenești pentru a-și primi osânda.

Un nou capitol în istoria Mișcării Legionare se deschide odată cu înțemeierea Partidului Totul pentru Țară, la 20 martie 1935. Acum Mișcarea este, în mod evident, o forță politică de care trebuie să se fișe seamă. Ca o confirmare a acestei evidențe, în preziua alegerilor generale din 1937, Iuliu Maniu și Gheorghe Brătianu semnează cu Corneliu Codreanu înțelegere cuscopul de a împiedica falsificarea rezultatelor.

Spre deosebire de trecut, când, în mod invariabil, alegerile erau câștigate de partidul aflat la guvern, alegerile din 1937 s-au dovedit a fi, poate, singurele alegeri cu adevărat "libere" din România Mare. Partidul Liberal care a organizat alegerile nu a obținut cota reglementară de 40% și primul ministru Gheorghe Tătărescu demisionează. Regele Carol al II-lea încrindînează formarea nouului guvern lui Octavian Goga. La aceste alegeri Mișcarea Legionară a obținut 66 de mandate în Parlamentul Țării.

Gabriel Constantinescu

Pag.5

Cu și despre
Soljenițin

Pag.7

Păcatul
de a sluji
la doi domni

Pag.11

Homosexualitatea,
unul dintre
"drepturile omului"?

Pag.13

Evreii
în România

(continuare din pag.1)

Conform uzanțelor împărtășite la noi, nouă primă ministru dizolvă Parlamentul înainte de a se fi întrunit și programează noi alegeri. Ele însă nu vor avea loc. Speriat de valul de naționalism de nestăvilit, în februarie 1938, regele Carol al II-lea demite guvernul Goga, anulează Constituția, suprimă activitatea partidelor politice și constituie un guvern presidat de Patriarhul Miron Cristea, avându-l pe Armand Călinescu ministru de interne. Dictatura regală se instituise. În fața acestei situații Corneliu Codreanu hotărăște auto-dizolvarea Partidului Totul pentru Țară. Prin acest act, toți cei care au fost legați de acest partid, capătă completă libertate de acțiune. Toate funcțiile sunt desființate, iar sedile încise. Din circulara emisă cu acest prilej se desprinde motivația actului de auto-dizolvare: "Suntem aruncăți din raportul de drept, în raportul de forță".

Dar regele și camarila din jurul său, în frunte cu Armand Călinescu știu că ideile nu pot fi distruse prin Decrete Regale, după cum nu putuseră fi distruse prin Jurnale ale Consiliilor de Miniștri. Cei ce trebuiau înălțați erau creatorii acestor idei, în primul rând Corneliu Codreanu.

Cu sprijinul direct al lui Nicolae Iorga, Corneliu Codreanu este arestat, intentându-i-se mai întâi un proces de calomnie și apoi un proces de înaltă trădare, în urma căruia este condamnat la 10 ani muncă silnică. Totodată sute de legionari sunt arestați și internați în lagăre, iar organele de presă, purtătoare ale doctrinei legionare, ziarul "Cuvântul" al lui Nae Ionescu și "Buna Vestire", sunt suprimate. Se pare însă că măsurile luate pentru desființarea totală a Mișcării Legionare, prin înțemnițarea conducătorilor ei, nu s-au dovedit eficiente. Ideile nu pot fi nici înțemnițate și nici interzise în lagăre. Confruntat cu aceasta constatare, regele a apelat la măsuri mai radicale împotriva ideilor care "smintesc" mințile oamenilor. Aidoma împăratului nebun din poveste care, când i s-a proorocit că la căntatul cocoșilor va muri, a poruncit să se tăie gâtul tuturor cocoșilor din împărtășie. Carol al II-lea a hotărât suprimarea lui Corneliu Codreanu. și astfel, sub obâlduirea puțin creștinăscă a Patriarhului Miron Cristea, primul ministru al fării, Armand Călinescu, ministru de interne și uneltele lui au organizat asasinarea Căpitaniului.

În zorii zilei de 30 noiembrie 1938, în timp ce erau transportați de la închisoarea Râmnicu Sărat de la Jilava, Corneliu Codreanu împreună cu alii 13 legionari sunt asasinați prin strangulare în Pădurea Tâncăbești, sunt aruncăți apoi într-o groapă comună la Jilava, se toarnă vițriol peste trupurile lor, iar deasupra mormântului, o placă groasă de beton. și prigoana dezlașuită de urmă împotriva crezului legionar nu se oprește la această crimă odioasă. Ea continuă cu îndărjire vecină cu demență. Arestări, condamnări, oameni împușcați de jandarmi care primiseră ordin să tragă fără somafie, torturi, urmate de sinucideri în arestul Siguranței pentru a se evita destăinuirea în lagăre cu numele și activitatea conducătorilor legionari care îl înlocuisează pe cei aflați în lagăre și, cu mult înainte de regimul communist, mulți români iau, din motive politice, calea exilului.

Și din nou "riposta". În ziua de 2 septembrie 1939, un grup de legionari, "Răzbunătorii", îl asasineză pe Armand Călinescu, organizatorul diabolicei prigoane împotriva legionarilor. Ceea ce urmează depășește orice putere de imagine. După ce toți cei 9 legionari care au participat la asasinarea lui Armand Călinescu s-au predat, au fost executați și trupurile lor azvărlete în stradă și expuse trecătorilor. Dar represiunea nu se oprește aici. Din dispoziție regală, generalul Ghe. Argeșeanu, nouă prim-ministru și generalul Gavrilă Marinescu, ministru de interne, au ordonat asasinarea tuturor fruntașilor Mișcării aflați în lagăre și închisorii, precum și a cățe 3-5 legionari din fiecare județ. În total, în baia de sânge din 21 și 22 septembrie 1939, au fost uciși 252 de adepti ai ideilor legionare. Nebunii care au provocat acest cumplit măcel nu au știut că ideile nu se distrug cu gloante, ci numai cu idei mai bune.

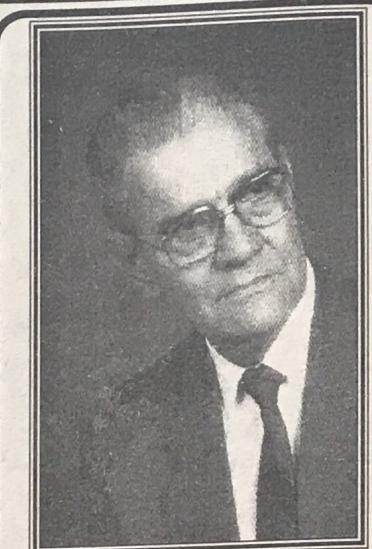
După mai puțin de un an, în vîltoarea evenimentelor de la începutul deceniului al patrulea, ca urmare a unei politici pusă mai mult în slujba intereselor străine decât în slujba intereselor naționale, trupul fării este ciopărît, cedându-se pe rând Basarabia, Bucovina, Ținutul Herței, Ardealul de Nord și Cadrilaterul. Principalul vinovat pentru dezastrul fării, regele Carol al II-lea, este silit să abdice și conducerea fării este preluată de generalul Ion Antonescu și de Mișcarea Legionară, atât căt mai rămăse din ea după carnaval prin care trecuse. Dar colaborarea nu a durat. Au fost făcute greșeli de ambele părți și ca urmare, în final, Mișcarea Legionară, lipsită de elita politică, exterminată de fostul monarh, a fost înălțată de la participarea la guvernare. și nu numai atât. În urma conflictului cu generalul Ion Antonescu, din nou, mulți legionari au luat drumul temniței. De data aceasta însă nu pentru ideile lor, ci pentru că deveniseră indezirabile ca persoane.

Regimul comunist instaurat la 23 august 1944 a reluat prigoana împotriva Mișcării cu o intensitate sporită, acțiunea împotriva ei desfășurându-se, concomitent, pe două planuri distincte. Pe de o parte era combătută concepția naționalist-creștină de pe pozițiile ideologice mariste, fără însă a li se îngădui și reprezentanților spiritualițăi legionare să răspundă. Pe de altă parte s-a urmărit și, într-o bună măsură, s-a realizat exterminarea fizică a legionarilor, ca de altfel a tuturor oponenților regimului, prin tratamentul ce le-a fost aplicat în temnițe. Cu privire la legionari, trebuie făcută însă o precizare. Atunci când s-au încăpățânat să nu moară, s-a căutat exterminarea lor morală, compromiterea, pentru că ideile pe care le mărturiseau să nu se bucură de credibilitate. Așa se explică "fenomenul Pitești", prin care s-a încercat, din fericire fără succes, să se pună ororile săvârșite în această temniță pe seama unor ordine transmise legionarilor înțemnișați de către comandanții lor aflați în Occident. și tot astfel se explică "reducările" de la Ocnele Mari, Târgu Ocna, Canal, Gherla, dar mai ales "reducerea" de la Aiud.

Evenimentele din decembrie '89 nu au adus nimic nou în raporturile dintre "Puterea emanată" și legionarii supraviețuitori ai lungului lanț de persecuții pe care le-au îndurat. Dl. Iliescu, de căte ori se produce o mișcare "destabilizatoare" vede în apoi ei măna legionarilor. Dar nu de acești bătrâni se teme de fapt comunismul în curs de restaurare (cei mai tineri dintre ei au depășit vîrstă de 70 de ani), ci de ideile pe care sunt încă în putere să le mărturisească. De aceea persecuția trebuie să continue.

Dacă atitudinea actualei Puteri față de legionari nu este surprinzătoare, surprinde însă poziția unor intelectuali care, neglijându-și trecutul (faptul că au putut să vorbească atunci când alții trebuiau să tacă) atâtăcă într-un limbaj prețios spiritualitatea legionară. Este cazul d-lui Liiceanu care în broșură intitulată "Apel către lichele", afirmă: "Ceea ce altminteri îl unește în eternitate pe legionari și pe comuniști este justificarea crimei și a violenței ca modalitate de atingere a unui ideal". Dar mai surprinzătoare este atitudinea agresivă a unor lideri ai actualei "opozitioni democratice" față de fenomenul legionar, aceasta cu atât mai mult, cu căt regimul comunist i-a obligat să conviețuiască, anii de-a rândul, alături de legionari, având astfel posibilitatea să le cunoască atât ideile, că și modul în care aceste idei le-au modelat comportamentul.

În fața acestui val de adversitate, împinsă uneori până la ură, la care participă, umăr la umăr, Puterea, inteligenția antitotalitară, fruntașii partidelor de opoziție și chiar unii foști deținuți politici, încercă sentimentul că a reînviat mentalitatea anilor '30 și că, pe linia acestei mentalități, Mișcarea Legionară trebuie distrusă cu orice preț. Chiar dacă pentru atingerea acestui obiectiv este nevoie să se țeară sprijinul d-lui Măgureanu.

La sfârșitul lunii octombrie, în Germania a trecut pe neașteptate la cele veșnice un mare român: Prof. Dr. CONSTANTIN NAGACEVSCHI din München, distins romanist și neobosit militant naționalist, una dintre cele mai însemnate personalități ale Exilului românesc. Septuagenar, bolnav de diabet, a trăit anide-a rândul cu dializă, dar moartea i-a tras dintr-un stupid accident de automobil...

Pentru "Puncte cardinale" - ca și pentru atâtea alte persoane și grupări românești din Țară și din Exil - regretul profesor Nagacevschi a reprezentat un sprijin în multe momente grele. Ne alăturăm tuturor celor cu inima zdrobită de pierderea lui.

Reproducem în continuare câteva extrase din frumosul portret pe care i-a făcut domnul Ion Pantazi în vol. II al cărții Am trecut prin iad (a se vedea în special paginile 286-288):

"Căldura lui sufletească, dăruirea lui totală pentru tot ce-i românesc, [...] mi-l-au apropiat, făcând din dânsul cel mai intim sfătuitor al meu[...]. Prin domnul Nagacevschi, omul cu suflet Tânăr, am descoperit multe dintre propriile mele sentimente și enigme legionare [...]. Principiile tinereții au devenit din nou temelia existenței sale, de data aceasta trecute prin experiența unei vieți și modelate de evoluția sa și a timpului scurs de atunci. Domnul Nagacevschi este și acum naționalistul de odinioară, dublat însă de simțul critic, pe care l-a regăsit într-o adeverată democrație... El este pătruns de ideea romanismului și își închină întreaga viață, cu trup și suflet, dar și cu bruma de bani pe care-i are, Cauzei Românești" ... (Ion Pantazi, Am trecut prin iad, vol. II, Editura "Standardul Românilor", München, 1989, pp. 286-287; din aceeași sursă reproducem și fotografia).

Dumnezeu să-l odihnească pe robul său Constantin și să-l pomenească întru împărtășia Sa, laolaltă cu toți dreptii acestui Neam.

PUNCTE CARDINALE

PORTRETE LIRICE

D-l Octavian Rădulescu (n. la 17 februarie 1930, în București), actualmente membru al A.F.D.P.R. și neobosit luptător anticomunist, este omul care, neînregistrat în vreun partid politic, hărțuiește de trei ani puterea neocomunistă, chemindu-i rînd pe rînd în fața instanței pe cetățenii precum Petre Roman, Iliescu Ion, Măgureanu Virgil, Tudor Corneliu Vadim sau Păunescu Adrian, nelăsându-se intimidat de numeroasele amenințări și nedezinădăjuind în fața văditelor parțialități slugarnice a Justiției române. Domnia-sa a jucat un rol însemnat și de-a lungul celor 50 de zile și noapte ale demonstrației din Piața Universității, putând fi considerat chiar unul dintre "părinții" acesteia. Este prin firea sa un luptător și visează să moară luptând.

Lupta anticomunistă și-a început-o încă din 1945, cînd a fost arestat pentru întîia oară. În 1947, trecîndu-și bacalaureatul la un liceu particular (fuseseră exmatriculat din toate liceele de stat), se înscrie la trei facultăți (printre care și cea de Drept): arestată însă din nou în 1949, nu-și poate definitivă studiile universitare. Este deținut politic pînă în 1957, iar apoi în permanență hărțuit și marginalizat de regimul comunist (nelipsind nici tentativile de asasinat). Presează diverse munci ocazionale, dovedind înzestrările, inclusiv în domeniul creației plastice. Căsătorit o vreme, are două fîci (astăzi studente), dar nu găsește în familie, cum se întîmplă adesea, înțelegerea și sprijinul vieții de jefă pe care și-a ales-o. Desi astăzi de mai multe ori foarte aproape de moarte (boli grave, atentate securiste), Dumnezeu îl salvează de fiecare dată, iar astăzi, la 64 de ani, continuă să fie un om de o surprinzătoare vitalitate.

Lupta sa a avut și o dimensiune intelectual-creațoare. Persoană cultă și rafinată (prin tradiție familială, de altfel), cu daruri de orator și condeleană, d-l Rădulescu are și astăzi numeroase manuscrise confiscate de "vechea" Securitate și nerestituite de "noi" S.R.I. Îl au zis vorbind cu distincție la Symposion-ul "Petre Tuțea" din primăvara lui 1992, dar nu bănuiesc că este și un interesant poet. În această ipostază încercăm să-l prezentăm astăzi, cu o selecție de poeme ce s-a alcătuit în Redacție (cu cîteva insignifinante ajustări formale). Este poezia contorsionată a unui luptător și mărturisitor ("Sîntem, mai sîntem încă să mărturism! Făpturi înviate...suferiți? E răsplata!"), ce ar putea fi văzut și ca testament lîric al unei existențe de risc și dăruire, neatinse de "teamă" și "comoditatea" astor "înțelepti"...

O ȘTIU

Eram copac cu trunchiul de izvoare,
cu ramuri încărcate de cuvînt:
veneau la mine păsări călătoare
și îmî spuneau povestea lor, prin cînt:
cîte-s în lume,-n ape și în cer...
și-apoi, cu glasul lor de giuvaer,
ce-i zîmbetul la oameni, ce-i iubirea -
să vezi din mărginim nemărginirea;
că totu-i viu, că totu-i în mișcare,
nimic nu pierde, nimenea nu moare...
Și mi-au promis c-atunci cînd vor pleca,
într-un tîrziu, cu ele voi zbura...
Înfrigurat aștept plecarea lor
și mă întreb: au cum o fi să zbor?
Am fost gîndit, se vede, nu de mine,
să port și-alt chip...De-acum o știu!

prea bine!

CITIREA

Obosiți, ochii se-nchid;
dar se deschide celălalt, uitatul...
Tot ce gîndu-mi spunea
e aievea acum...
Carte deschisă, lesne învățăm
citirea dinlăuntru...
Închideți ochii!
Veți vedea și voi!

FĂRĂ ROSTIRE

Ești Eul acela din mine
căutat răbdător, îndelung,
în adîncul de dincolo de adînc...
Am trimis ochiul să te caute,
dar nu s-a mai întors...
Am trimis cuvîntul să
mărturisească
neputința mea cărtoare
și-abia atunci m-ai învrednicit,
făcîndu-te-n mine lumină
fără rostire...

DOAR ÎN ADEVĂR

Ați fost darnici...
Cîtă suferință mi-ați dat pentru neclintire,
cît sănge drept răsplata
că m-am împotravit uitării!
Ce-ați sfîrtecat nu era însă din mine!
Mi-e trupul de prisos și mă-mpovără...
Iar cînd mă voi desprinde,
din milă-l voi împrăștia...
Am îngenunchiat doar în adevăr -
nu mă mai atingeți!
Ați fost prea darnici!

PRIMEȘTE-ȚI
HARUL !

Să crezi!

Dincolo de "culmile plăpînde rațiuni",
mai presus de necruțătoarea osindă,
vîrtos și ager să ascultă
chemarea cea spre negrăta
și întreaga cuprindere:
să crezi!

Dincolo de puterea ta de a voi,
ce prea ades îți curmă răsuflarea,
neîntinat să te ridici din fire
spre necrupsins înțelegerei:
să crezi!

Neașteptînd răsplata, nedreptăjt de-ai fi,
batjocura mai mult să te-ntăreasă ;
să crezi cînd nu ești înțeles,
tăcînd, înveșmîntat în marele-nțeles;
să-i fi credinței rob ascultător...
Să crezi și să iubești!
Primește-ți harul!

CE FACETI ?

Parte din parte și totul pe furiș...
Stați gîrbovi din leagân;
rotunjî cuvînte mieroase, slugarnice...
Negustori de vorbe, ucigași de suflete,
priviți chiorîș galbenele letopisește
în care a intrat istoria mîndră și dreaptă;
apoii chicotî, bolborosind năting:
"Curajul? Ce prostie!"...
Vă-nghite vremea în nemernicie...
A sosit ceasul și voi ce faceți?
Ce faceți???

OCTAVIAN
A.RĂDULESCU

DESTINUL EUROPEI. DESTINUL ROMÂNIEI

- de la comunism la comunitarism -

Am "intrat" în Europa, în Casa Comună a Europei! Dar România creștină (încă!) - fără a cărei populație este în proporție de 85% creștin-ortodoxă - aproape că nu vede pericolele de moarte care o pândesc. În ce fel de Europa am "intrat", mai mult cu de-a sili? Într-o creștină sau într-o anticeștină? Am fost "primii" într-o casă comună luminată de Mântuitorul Hristos sau într-o guvernă în mod occult de antihrist? Ne-am întrebat, oare, dacă haina Europei actuale se potrivește sufletului românesc? Sau își are loc românilor ortodox - cu morală creștină de viață și cu imperative spirituale ale Neamului - în ... "structurile" și... "managementul" europeismului de la Bruxelles sau de la Strasbourg?

Este evident - și ideologii "comunitari" mizează pe asta - că un popor dezinformat, dezorientat spiritual, demoralizat și slabit sufletește, precum români, nu este capabil să-și pună asemenea întrebări "destabilizatoare"

pentru planul Statelor Unite ale Europei (S.U.E). Acest amalgam de națiuni, conceput în alambicurile hubrelor masonice occidentale prin anii '50, este, astăzi, pe cale de a se constituui. Acest S.U.E sau Europa Comună se prezintă ca un aisberg: suprafața amăgiotare, cu bunăstarea materială promisă (cea existentă în Occident - mașini luxoase, frigideri pline etc.) iar dedesubt, masa propriu-zisă a ghețarului "spiritual", necunoscut. Să nu ne vindem sufletul pe un blid de linte! Dacă o vom face, atunci, cu siguranță, vom dispărea ca Neam din istorie și sufletul românesc se va dizolvă într-o "soluție" pe a cărei etichetă va scrie: sans frontières, sans religion, sans identité... Cine se simte român și creștin este obligat - fățu de strămoși și fățu de Dumnezeu - să cerceze "aisbergul" numit Europa Comună și să lupte, după putere și posibilități, împotriva planului diabolic de descreștinare a Europei. O astfel de cercetare - sintetic prezentată - încearcă și revista noastră.

Unul dintre ideologii "cu grad mare" ai Europei Comune este Maurice Duverger, politolog francez, care timp de treizeci de ani, s-a ocupat de teoretizarea S.U.E. Cititorul român, cel care a manifestat *trezvele creștinești* din 1989 încoace, a avut ocazia în anul 1991 să afle de editarea în limba română, a cărui "Europa de la Atlantic la Delta Dunării" pe care M.Duverger o lansase în Franța, în 1990. Din căte cunoaștem noi, este singura lucrare apărută în România post decembriștă (la Ed. "Omegapres", București) în care Oculta masonică "scăpă", printre rânduri, amănunte și înțeleseuri ascunse despre realizarea viitoarelor *State Unite ale Europei*. Iată câteva dintre acestea:

- Statele creștine catolice sau ortodoxe vizate de S.U.E. (Polonia și România, de pildă) vor fi guvermate, după căderea comunismului, prin *socialismul democratic*, căci "de acum încolo - prezice ideologul comunitarismului european - construirea Europei și înnoirea socialismului sunt de nedesparțit[...]". Un singur lucru pare sigur: convergența evoluțiilor din Est și din Vest către *socialismul democratic* [...] care oferă continentului nostru singurul mijloc de a uni profund Estul, care are nevoie de piață, cu Vestul ("Acum par că nu este mai clară reactivarea stângii în Polonia, la recentele alegeri, sau etichetarea "democrației originale" detip FSN-FDSN-PDSR drept socialism democratic sau comunism cu față umană!");

- Realizarea S.U.E. are ca termen proxim anul 2000, moment crucial pentru care polilogul Duverger prevede *dispariția națiunilor*: "Anul 2000 va vedea oare realizarea unei Europe Unite de la Atlantic la Delta Dunării, de la Capul Nord la Heraklion, pe care revoluțiile din 1989 o fac în sfârșit posibilă. Înăcăla de la naștere, Europa se lovea de *obstacolul națiunilor* pe care trebuie să le învingă (subl. red., S.A.)";

- Cum va arăta geografic Comunitatea Europeană proiectată la Strasbourg? Ca un "ghișec" de națiuni în care vor dispărea orice diferențe culturale, politice, economice! M.Duverger este foarte optimist: "A pune la un loc mai mult de 500 de milioane de oameni și 5 milioane de kilometri pătrați într-o *Comunitate globală*, în același timp culturală, economică și politică, nu este un proiect nechibzuit"...

- În numele "Drepturilor omului" și

"Democrației", culturile îndărătnice la "implementarea" *ateismului masonic occidental* vor fi eliminate, distruse. Într-o Europa fără cruce, Mântuitorul Hristos va fi acceptat doar ca om, alături de Voltaire, Luther sau Kant. La pag. 94, la capitolul "Un popor și treizeci de națiuni" (așadar e

poporului român drama spirituală care s-a petrecut după decembrie 1989? După 45 de ani de *ateism marxist* (comunist) României creștine i se impune, iarăși cu forță, o altă ideologie, ceea ce a *ateismului masonic*. Facem public acest adevăr dureros pentru creștinul român de astăzi, nu pentru a-l descuraja și

"Civilizația europeană este creația creștinismului; este superioară oricărei civilizații umane. Rău că am început să ne îndepărtem de creștinism. Rezultatul? Europa e din nou amenințată de valurile barbariei. În afara creștinismului, împotriva lui Hristos, Europa nu mai are nici un destin civilizațioru; sub aceste zări anti-creștine, unicul ei destin posibil este barbaria. Semnele acestei disoluții le trăim; unde ne vom opri, aceasta n-o știm. În orice caz, una soluție salvătoare este întoarcerea la Hristos. În ceea ce privește civilizația română, cred că nu-i nevoie să insistăm: Hristos este piatra de temelie a istoriei noastre. Creștinismul este unică zare care deschide istorie românești portile vesniciei. Dacă e adevărat că creștinismul e izvorul civilizației europene în tot ceea ce are mai înalt, sănătos, pur și frumos, această afirmație e tot atât de adevărată și pentru poporul român. Destinul Europei - ca și destinul omenirii întregi - are o singură împlinire: Hristos, destinul României, fragment din destinul european, are o singură poartă de lumină: Hristos". (Din "Revista teologică" - Sibiu, 1942, suplimentul "Problemele vremii" nr. 6, articolul "Hristos: temelia civilizației umane" de Nicolae Mladin).

Impede că națiunile vor trebui să devină... judecă, sau simple gubernii în Administrația paneuropeană!), M.Duverger ne dezvăluie noua "prismă" prin care *popoarele comunitariste* (încărcări în S.U.E) vor trebui să accepte noua civilizație europeană (în realitate, o civilizație creștină, veche de două mii de ani, dar confiscată acum de ideologii S.U.E): "Există o civilizație europeană care a făcut cunoscute lumii Drepturile omului și democrația, valori superioare tuturor celorlalte, ce trebuie să biruie culturile încă îndărătnice față de universalitatea lor. Socrate și Iisus Cristos, Moise și Luther, Platon și Kant, Shakespeare și Calderon, Voltaire și Kierkegaard, Michelangelo și Mozart, Chopin și Bartók, cadrele și palatele, fântâniile și statuile din piețele orașelor noastre și o fraternitate care străbate distanțele și granițele!"

- Cum va fi tratat interesul unei națiuni în Parlamentul european? Naționalismele dipărând, interese naționale nu vor mai fi. Cosmopolitismul va fi politică *parlamentarilor europeanii* care, în S.U.E., vor face un multiplu legămant experimental chiar de M.Duverger: "În al Franței, deputat al Italiei, cetățean al Europei: acest triplu legămant masonic oare? - n.n.S.A) nu-i apăsător, pentru că nu comportă nici o contradicție".

De ce nimeni nu vrea să arate

mai mult în lupta ce-o are de dus cu forțele oculte ce vor să descreșteze o omenire întreagă, ci pentru a-l pregăti sufletele pentru greutățile ce vor veni în curând. Ateismul masonic care se "implementează" acum în tineretul român l-a înlocuit pe Dumnezeu cu *omul autonom* (Tuțea ne prevenise, înainte de a mur!). Același ateism masonic a inspirat *comunitarismul european* în care am fost atrași - comunitarism care se construiește nu prin puterea lui Dumnezeu, ci prin puterea omului eliberat de orice morală, lipsit de orice disciplină spirituală, barbar în probleme de religie (calificativele de "fascist" în Occident și de "legionar" în România pentru homo religiosus sunt probeclare!). Nu, Dumnezeu nu a părăsit Europa - cum se plângă recent un teolog elvețian, la conferința părintelui Rafael Noica, - ci viitorii "cetățenii ai S.U.E." l-au părăsit pe Dumnezeu!

În plan religios, Europa de azi înseamnă o nemaivăzută apostazie. Păcatele trupești au devenit de multă vreme, lucruri obișnuite, publice, săvârșite fără nici un fel de rușine. Se pare că morală Europei Comune va fi desfrânată cu apanagiile lui: freudism, căștiorie liberă, sexualism bestial, homosexualism. În România - atenție - homosexualismul a fost legalizat indirect, prin abrogarea decretului ceaușist ce prevedea închisoare timp de cinci ani de zile; abrogarea s-a făcut de Ministerul Justiției în luna august a.c., sub guvernarea

FDSN-PDSR, la indicațiile "comunitare" ale unor experți din SUA și din Consiliul European!!!

La semnalul și ordinele date de Parlamentul European, statele creștine aderante la S.U.E se întrec în o votă legi anticreștine și antibisericești. Căci apostasia generală care a cuprinzintreaga Europă "comună" nu este întâmplătoare, ci organizată, condusă cu metode satanice, cu mijloace de influență în masă precum presa și televiziunea. Legalizarea preacuriei și avortului s-au petrecut deja în orice țară zisă "comunitară". În Anglia a fost atinsă culmea apostaziei antihristice: s-a propus un proiect de lege care acordă dreptul la legături incestuoase între părinți și copii, cât și între frați!

Tineretului "comunitar" i se aplică un tratament de debusolare spirituală. *New Age-ul*, mișcare îndreptată împotriva religiei creștine, căștigă tot mai mulți prozeliti în fostele țări comuniste în care reforma legislativă cerută de Consiliul European vizează abrogarea rânduierilor creștine de viață. Yoga, spiritism, magie neagră, parapsihologie, paranormal, bioenergie, rock satanic sunt narcoticile de tămpire a tinerilor, de îndobitoare a oricărui cetățean european lepădat de credință în Hristos. (În România, dl. Dolphi Drimer declară că a înființat, anul acesta, la Universitatea Ecologică al cărei rector este, o facultate de parapsihologie și de paranormal, unde studenții români "învăță" cum să ia legătura cu OZN-urile și să comunice cu extratereștrii!).

Este împede că toate aceste acțiuni de satanizare se înscriu într-o vastă campanie de pregătire psihologică a popoarelor europene pentru a intra cu "creierul spălat", în Casa Comună a S.U.E. (Doamne, ce destin tragic asupra României creștine: de la comunism să treacă la comunitarism!). Privit cu alti ochi, această trecere nu este întâmplătoare. A fost pregătită în lojile secrete ale masoneriei, aşa cum ne-o dovedește și teologul grec Dimitrios K. Skartziou în carteasă "Profetii despre Antihrist", Colectia "Desoperiri", Atena, 1991, o excepțională lucrare-rechizitoriu, impecabil documentată, la adresa curentelor anticreștine din Europa, care vor să instaureze pretutindeni anarhia spirituală prin *anarhia democratiei!*

În vremurile ei de glorie, revista "Gândirea" (condusă de Nichifor Crainic) publica un profetic eseu intitulat "Europa fără cruce". Al doilea răboi mondial încă nu a inceput, dar esești creștini de la "Gândirea" anunțau că destinul Europei, fără Hristos și fără crucea sa măntuitoare, va fi unul tragic. Războul - căștigat de forțele anticreștine - a permis aliaților să "americanizeze" Europa pe jumătate, celelalte jumătate, mai îndărătnică la ateismul masonic, aplicându-i-se comunismul. Abia acum, la sfârșit de secol, înțelegem filiația S.U.A - S.U.E cu intermezzo-ul *comunism-comunitarism*. Așadar, Europa se vrea iarăși unită, dar fără crucea lui Hristos. Români creștin-ortodocși care au suferit *experimental masonic numit comunism* (bolșevism), esuat în final, sunt deci cobai unui nou *experiment masonic numit comunitarism*.

Silviu Alupoi

CU ȘI DESPRE SOLJENIȚIN

Anul acesta, în Franța, s-a instituit ca zi națională comemorarea "genocidului" comis de guvernul francez în anul 1941, prin trimitere evreilor în lagările germane.

Recunoașterea vinovăției în cazul genocidului din anul 1941 nu avut însă o consecință pe care, probabil, inițiatorii acestei acțiuni nu au dorit-o: *recunoașterea și comemorarea unui alt genocid, de proporții mult mai mari, înșătuit tot pe teritoriul Franței, dar de data aceasta nu împotriva unui neam străin, ci împotriva propriului popor*. Este vorba de genocidul din Vandea, din timpul "Marii Revoluții Franceze", când a fost exterminată aproape toată populația acestei provincii. (Marele dicționar Larousse consideră că războul din Vandea a costat Franța 600000 de vieți omenești).

Această a doua comemorare, neînstituită însă ca "sărbătoare națională" a statului francez, a avut loc la 17 septembrie, chiar în regiunea unde s-a produs genocidul, în Vandea. La ceremonie a tîntuit să participe și scriitorul rus Alexandre Soljenițin. Cu acest prilej, laureat din 1970 al premiului Nobel pentru literatură a acordat un interviu pentru mass-media din Franța, conținutul lui fiind nespus de instructiv pentru toți aspiranții la democrație din fostele țări comuniste.

*

Cine este Alexandre Soljenițin, poate n-ar mai trebui să spunem. Deoarece, însă, epoca în care numele acestui scriitor a stârnit vălvă în toată lumea a cam fost uitată, după cum și numele său a fost, între timp, grijuilul trecut sub tăcere, socotim potrivit momentului spre a reaminti cititorilor noștri câteva "date" din viața acestui scriitor, căruia toți persecuțiați regimurilor comuniste de pretutindeni îl datorează atât de mult. (De altfel atât presa, cât și televiziunea franceză au considerat util să-i reactualizeze biografia, peste care "cineva" are tot interesul să se aștearnă uitațea.)

Rus, născut la 11 decembrie 1918, a trăit, în și după "glorioasa Revoluție Bolșevică", la Rostov pe Don. Profesor de fizică în acest oraș, este mobilizat și trimis pe front în "Marele Războu de Apărare a Patriei". După victoria sovietică în bătălia de la Smolensk este arestat, judecat, condamnat și trimis, pentru executarea pedepsei de 18 ani muncă silnică, într-un lagăr de muncă forțată. Motivul condamnării: într-o discuție amicală cu un tovarăș și-a exprimat îndoiala privind valoarea de conducător militar a "marelui strat" Iosif Visarionovici Stalin...

În anul 1953, în cadrul "dezghețului" hrușciovian, este eliberat din lagăr și exilat în Asia Centrală. În anul 1957 este reabilitat, iar în anul 1962, cu aprobarea lui Hrusciov, îl este publicată povestirea *O zi din viața lui Ivan Denisovici*, una dintre cele mai cutremurătoare mărturii despre viață în lagările sovietice. În anul 1967, Soljenițin trimite Congresului scriitorilor sovietici o scrisoare prin care cere ridicarea cenzurii și publicarea scrierilor sale care, la acea dată, circulația numai în Samizdat. Urmarea acestei scrisori a fost excluderea sa din Societatea Scriitorilor. În anul 1970 i se decernează premiul Nobel pentru literatură, dar autoritatele sovietice nu-i permit să călătoarească la Stockholm pentru a primi înaltă distincție. Între timp îl apar în Occident romanele *Primul cerc*, *Pavilionul cancerosilor și August 1914*. În perioada 1974-76 îl apare, tot în Occident, romanul-document *Arhipelagul Gulag*, cea mai complexă prezentare a "paradisului" sovietic. În 1976 este expulzat din Uniunea Sovietică. Se stabilește în statul Wisconsin (S.U.A.).

Util un timp, pentru virulență cu care demască adeverăția față a comunismului, Soljenițin devine ulterior stânjenitor pentru un "nobilul internaționalism european", datorită ideilor sale profund creștine și nedisimulat naționaliste. Nu insistăm asupra complicității și ocultului joc de culise prin care s-a urmărit înălțarea lui din centrul atenției europene. Neînțându-i-se ideea necesității reîncreștinării (nu numai a Rusiei, ci și a întregii lumi moderne), izolare-i devine din ce în ce mai severă. Nu mai este invitat la nici un congres cultural european și valoarea sa ca scriitor este minimalizată. Conțințeau său, dar nu și conaționalul său, între timp decedat savant atomist sovietic Andrei Saharov, îl acuză direct de "naționalism și tendințe izolaționiste ca mod de a

gândi", precum și de a avea "o poziție romantică și antidemocratică".

După prăbușirea Imperiului sovietic este invitat să se întoarcă în Rusia. Inițial acceptă, dar apoi revine asupra hotărârii, convins fiind că în fapt Rusia și poporul rus nu s-au lepădat de comunism, aşa cum la botez te lepezi de Satana. Și din nou se dovedește a avea har profetic, iar evenimentele din Rusia lunii octombrie a acestui an îl confirmăt previziunea. În schimb, la prima "invitație în Europa", invitația de a participa la comemorarea evenimentelor săngeroase din Vandea anilor 1793-95, a răspuns favorabil. Și totodată nu a pregetat să răspundă întrebărilor ca i-au fost puse de reprezentanții presei și ai televiziunii, precum și de vârfurile inteligenției franceze, întrebări și răspunsuri pe care ne-am străduit să le tălmăcim și să le redăm cât mai fidel.

*

Înainte de a răspunde întrebărilor care i-au fost adresate Soljenițin a tîntuit să sublinieze convingerea sa despre caracterul satanic al tuturor revoluțiilor (incepând

În Franța se răscolește

ISTORIA

cu cele din Occident și sfârșind cu cea bolșevică din Rusia), printre victimele căror se numără și populația din Vandea. În aceeași alocuțiune îl și-a afirmat convingerea despre sfârșitul inevitabil a tot ceea ce este demonic în istorie, "Ştiam - spune el - că și coșmarul sovietic, ca orice este demonic, va avea un sfîrșit; nu eram însă sigur că-l voi mai putea vedea și eu."

La această afirmație, Bernard Guetta (reprezentantul presei franceze de dreapta) a subliniat faptul că "un om-respectiv Soljenițin - a provocat eşecul unui adevarat sistem".

André Glucksmann a mărturisit apoi și el că, după opinia sa, "Arhipelagul Gulag a fost cel mai mare eveniment al vieții culturale europene".

Întrebăt cănd se va întoarce în Rusia, Soljenițin a spus: "Mai târziu, când nu voi fi invitat numai ca turist. De altfel am și rănduit să-mi clădesc o izbă și sper ca la terminarea ei să fiu bine primit, deși este greu de urcat o pantă după 70 de ani de prăbușire"...

André Glucksmann l-a mai întrebat dacă este dispus să întrevină activ în haosul survenit în urma prăbușirii Uniunii Sovietice. La această întrebare Soljenițin a răspuns: "Sunt sătul de singurătate și voi comunica activ cu toți oamenii, mai ales cu cei de la sate. Nu voi face însă parte din nici un partid, pentru că menirea scriitorului este aceea de a uni și nu de a dezbină poporul. Nu voi ocoli nici presa și, deși ea este departe de a fi liberă, voi susține sus și tare adevarat, fără că aceasta va place sau nu".

- Ce părere aveți despre tineretul Rusiei de azi?

- E greu ca generația de azi să înțeleagă toată monstruozația comunismului de ieri. 1917 a fost începutul unui dezastru istoric (revoluția) pe care Rusia va trebui să-l îspăjească înde lung; deocamdată nu poate fi vorba acolo decât de o semi-democrație...

- Afi vrea să mai vizitezi în viitor lagările prin care ați trecut?

- Nu. Dar nu voi ezita să mă afli în mijlocul oamenilor greu încercăți, oriunde s-ar găsi aceștia.

- Ce aveți de spus despre sfârșitul atâtăzor comuniști chiar în aceeași lagăr prin care ați trecut și dumneaoastră?

- Au murit mulți și dintre ei, oricum destul de onorabil, când atâtăzii crăpau ca animalele. Nu toți au fost însă călări direcți. Cei rămași în viață - și sunt destul - s-au prefăcut, în mare parte, în valea ai democrației.

- Dar, ca bun creștin, trebuie să iertă... - a finit să observe evreul A. Glucksmann (unul dintre ideologii nefrancezi ai "noii drepte franceze").

- Da, dar eu unul nu sunt sigur că pot. Firește că este important ca oamenii să încerce măcar să se lerte întreolaltă, pentru ca și Dumnezeu să ne ierte pe toții...

V. Giscard d'Estaing a tîntuit să afle opinia lui Soljenițin despre ravagiile făcute de comunism în sufletul rus. Scriitorul a răspuns că sufletul unei națiuni nu poate fi distrus, ci doar parțial pervertit. Chiar dacă cei vîi au fost aduși la condiția de sclavi, cei uciși mărturisesc în absolut. Or "o națiune trăiește și prin sufletul morților ei". Henri Troyat a pus o întrebare mai terestră: vor mai avea ruși, după trei séruri de veac de comunism, forță de a rezista concurenței economice pe plan mondial? Soljenițin și-a exprimat speranța că da, în ciuda faptului că, în momentul de față, perversiunea și hoția sunt în floare, iar puterea Statului și încă slabă.

- Dar merită oare, numai pentru acest haos, să fie distrus comunismul? - a revenit A. Glucksmann.

- La fel! Întrebă și vechii comuniști. Dar categoric că merită și ar fi fost și mai bine dacă prăbușirea lui să arifice petrecut mai devreme. Partea sănătoasă a poporului va reuși până la urmă să se ridice ca iarbă printre gunoaiele. Aceasta este speranța mea.

A urmat un dialog foarte interesant între A. Soljenițin și V. Giscard d'Estaing:

- Dar ce punei - a întrebat fostul președinte francez - despre situația bisericii ruse?

- Biserica a suferit enorm, fiind atinsă și ea de perversiunea generală. S-a lucrat la distrugerea religiei în suflete, dar eu cred într-o renastere religioasă, pentru că morale are nevoie de religie ca de o busolă. Nu este nevoie de propagandă ostentativă; religia va prinde rădăcini de la sine, răspândindu-se din om în om. Dar firește, va fi nevoie de ceva timp...

- Dar despre relațiile cu catolicismul, ce spune?

- Un papă ca Ioan-Paul II este o binefacere providențială pentru lumea de azi. Raporturile dintre catolicism și ortodoxie sunt vechi; e regretabil că lumea catolică a considerat ortodoxia ca o sectă, iar "L'unior de Brest" a fost mai degrabă un fenomen cinic...

- Cum vedea trecerea la democrație în Rusia?

- În abisul actual este imposibilă o trecere directă la democrație. Oamenii, ruinați și pierduți, habar n-au ce-i aceea legere democrațică. E un noroc că în Rusia comunismul a căzut fără o nouă revoluție de proporții... Democrația, dacă se creează, trebuie creată de jos în sus, fără grabă, dar și fără ezitări. S-ar fi putut face lucruri bune încă de pe vremea lui Gorbaciov. Măcar să nu le fie foame oamenilor și să alăbu ce se îmbrăcate... Or perestroika n-a făcut decât să schimbe esaloanele; azotul comuniștilor guvernează de fapt. Totuși comunismul, ca formă efectivă de guvernare, nu mai poate reveni. Cauza prăbușirii lui și aceeași ca în Iugoslavia: comuniștii au creat frontiere fictive pentru a distrage naționalismul, iar aceasta se revanșează acum; Tito și Stalin au dat regiuni întregi ale unor națiuni altor națiuni și de aici conflictele...

Bernard Guetta l-a întrebat pe Soljenițin cu privire la modul în care judecă situația Occidentalui. Acesta a răspuns: "Am criticat Occidentalul pentru slăbiciunile sale în fața comunismului. Încă din 1917 aliajii au trădat Rusia. Începând apoi chiar să simpatizeze comunismul. Cu mare amărăciune am constatat cupiditatea Occidentalului". Mai târziu a adăugat (răspunzând unei alte întrebări, formulate de Bernard Pivot): "Occidentalul a dat acum un ajutor oarecare Rusiei. Eu însă nu sunt partizan umui asemenea fapt. Consider că rușii trebuie să se regăsească pe cont propriu". Același Pivot l-a întrebat cum se explică prezența sa la Vandea. Răspunsul a fost: "Pentru că și rușii au trăit pe pielea lor ceea ce a să întâmplat acum două secole în Vandea... De altfel, eu condamn toate revoluțiile, care mai mult decât să accelereze istoria, o complică și o degradează".

- Dar la întrebarea dacă există Dumnezeu, ce ați răspuns? - a mai întrebat B. Pivot.

- Nu există nici un dacă; Dumnezeu este, dincolo de indoilele noastre, dar cred că nimănul nu poate fi atât de pretențios încât să-i ceară lui Dumnezeu să-i vorbească personal, ca o somărie, ca să se convingă de existența Lui. Eu unul, dacă l-aș putea vorbi direct, singurul lucru pe care îl-aș cere ar fi să-mi mai lerte din păcate...

MARCEL PETRIȘOR

REEDUCAREA DE LA AIUD

Pentru a supraviețui, deținuții Aiudului au fost nevoiți să încearcă să se adapteze

noulor condiții de detenție. Și, în oarecare măsură, pe termen scurt, au reușit. Până celor de afară a fost contracarată de părțile celor dinăuntru, lipsa de activitate impusă de aberantele regulamente ale închisorii a fost suplinită de o activitate "suversivă" care era cu atât mai reconfortantă că eamă primejdiașă, iar zgomotoasele trăiri exterioare au fost înlocuite de discrete dar intense trăiri interioare. Constraință de un regim inuman, oamenii Aiudului au fost nevoiți să caute resurse de supraviețuire în ei însăși și le-au găsit în rugăciune, în meditație și în învățătură. Mai ales în învățătură. S-a învățat mult și s-a învățat temeinic atunci la Aiud. S-au învățat limbi străine, s-a învățat matematică, s-au învățat poezii, mai ales poezii (Blaga, Argezi, Bacovia, Cotruș etc., nemaivorbind că Gyr și Crainic circulau în opere aproape complete), s-a învățat agricultură, stupării, avicultură, fizică, chimie etc., iar cei ce au avut șansa să stea în aceeași celulă sau în celele alăturate cu profesorul George Manu au audiat chiar și cursuri de fizică nucleară. Nevoia de comunicare, de transmitere a informațiilor de la o celulă la alta a făcut ca, în această perioadă, comunicarea prin alfabetul Morse să atingă apogeul. Acum a fost născocită "scrierea" cu acest alfabet, pe un fir de ață, printr-un sistem de noduri. Născocirea aceasta aparține aceluiași profesor George Manu și ea a constituit o adevărată revoluție în sistemul de comunicare din închisorii.

Și cu toate acestea, la sfârșitul primei perioade pregătitoare, majoritatea deținuților Aiudului ajunsese la capătul puterilor. Toți erau epuizați psihic și totuși simteau o nevoie, ca de acer, de schimbare. Versul regretatului poet Ștefan Vlădoianu, "Ah, fie orice-ar fi, numai să fie", era pe buzele tuturor. În acest univers încremenit părea că și timpul se opriș în loc ("Eternu-a pus pecete devenirii/Și s-a oprit din curgere durată", sună alte versuri plămădite tot în această perioadă) și că în lume nu se mai întâmplă nimic. Sufletele tuturor celor surprinși de acest mare îngheț au fost validate de esență și viață lor a fost lipsită de sens. După părere mea, tratamentul aplicat celor din Aiud în această perioadă a jucat rolul pe care, în reeducarea de la Pitești, l-a jucat bătaia. La Pitești, oamenilor li s-au ucis sufletele, într-un timp record, prin aplicarea torturii fizice neîntrerupte, iar celor de la Aiud li s-a făcut același lucru, cu încreșterea lor, prin scoaterea lor din timp. Nu au rezistat acestui tratament decât cei care au avut o viață interioară extrem de bogată și cei care s-au abandonat complet rugăciunii și lui Dumnezeu. Dar aceștia au fost puțini. Majoritatea s-au prăbușit însă sufletește, fiind dispusi să accepte orice schimbare. Fie ea chiar și în râu. Și această stare de spirit a servit de minune celor ce pregăteau reeducarea.

* * *

Adoua perioadă pregătitoare a debutat pe neașteptate către sfârșitul anului 1960 și se caracterizează, spre deosebire de prima, printr-o continuă mișcare. Dacă până atunci oamenii fuseseeră obligați să stea în aceeași formăție ani de-a rândul, începând de la această dată, sub diferite preteze (vizită medicală, triere pentru trimiterea la muncă etc.), componența celulelor era schimbăță periodic. Rațuna acestor frecvente mișcări, adevărată acțiune de pritocire a oamenilor, nu am deslușit-o decât târziu, după declanșarea reeducației. Pentru o căt mai bună reușită a acestei acțiuni era necesar ca, cei asupra căror urmă să se acționeze, să se cunoască căt mai bine între ei. Fiecare deținut trebuia să cunoască pe căt mai mulți dintre camerazii lui de suferință și să fie, la rândul său, atunci când va fi cazul, cunoscut de către căt mai mulți dintre aceștia, pentru ca să aiăbă pe cine demasca și de către cine să fie demascat.

Între timp, colonelul Crăciun, împreună cu statul

III. Acțiuni pregătitoare: perioada de pritocire

sau major format din ofițeri politici veniți din Aiud odată cu el (colonelul Iacob, maiorul Node, căpitanul Chiril și mulți alții mai mărunți) și continuau munca de documentare pe care o începuseră încă din perioada precedență. Această muncă constă în strângerea de date care să le permită caracterizarea exactă a fiecărui deținut în parte, insistându-se, în special, asupra celor considerați personalități proeminent (morale, culturale sau politice). În acest scop, fiecare deținut era scos la anchetă o dată, de două sau de mai multe ori (depinde de căt de important era) și întrebat ori provocat la o discuție "amicală" de către unul din numeroși ofițeri politici care mișuna prin închisoare. Informațiile obținute direct de la cel în cauză ori de la alii deținuți erau completate cu date extrase din dosarul fiecăruiu, iar în cazurile mai deosebite se recurgea chiar la serviciile anchetatorilor de la securitatea de origine. Astfel că atunci când acțiunea de reeducație va demara, cei interesăți vor cunoaște profilul psihologic și dejă, cu aproximativă, starea de spirit a fiecărui deținut în parte, ceea ce le va permite să acționeze în consecință.

Paralel cu aceste preparative, colonelul Crăciun și statul său major de politici mai acționau și în alte direcții mai greu de sesizat, la acea oră, de noi deținuți. Și totuși unele lucruri nu puteau rămâne multă vreme neobservate. Așa, de pildă, la un moment dat s-a băgat de seamă că dintr-o început să dispară personalitățile, adică acele persoane

s-a crezut că aceștia au fost izolați în Zarcă sau în alte secții ale închisorii ori duși pe undeva la anchetă. Până la urmă însă s-a vădit că ei fuseseeră izolați pentru a fi prelucrați și convingi să accepte reeducație și acceptând-o să-i determine și pe alii să o facă. Și spre deziluia noastră, a marii mase de deținuți, foarte mulți dintre ei au sfârșit prin a fi convingi (prin ce metode oare?), devenind, astfel, în mâna colonelului Crăciun "marea armă secretă" cu care va reuși să-i determine pe mulți dintre noi să capituleze. Au fost însă destui și dintre cei care au rezistat îspitei de a se elibera înainte de termen, precum și tuturor presunților care au făcut asupra lor și aurămas credincioși idealurilor pentru care intraseră în închisoare și demnității de om. Printre aceștia se numără și figura devenită legendă a profesorului George Manu, de care am amintit, mai sus. Aceasta a fost scos, în repetate rânduri din Zarcă, unde a executat cea mai mare parte din detenție, și din fața colonelului Crăciun care a încercat prin diferite metode (promisiuni, amenințări, sănătății etc.) să-l determine să accepte reeducație și să devină un fel de intermediar între deținuți și administrație. Spre cîstea lui, profesorul George Manu a refuzat cu demnitate orice tărguială cu cei pe care îi considera ceea ce, de fapt, erau: călăi ai neamului. Și profesorul George Manu a plătit cu viață această sfântă "încăpăținare", căci, grav bolnav fiind de t.b.c., i s-a refuzat, drept represalii, printre altele, și asistența medicală. A murit la infirmeria închisorii, unde fusese internat când era prea târziu.

Tot în această perioadă s-a mai petrecut un fapt demn de luat în seamă. Pe culoarele închisorii au apărut figuri noi de gardieni sau caralii cum le spuneam noi care nu i-a înlocuit, ci numai i-a dublat pe cei vecni. Toți aceștia erau tineri, erau stilati și săloți și, mai ales, nu erau brutaliți ca ceilalți. În relația cu noi deținuți erau foarte politicoși, ni se adresaau, spre uluirea noastră, cu domnule și cu dumneavoastră și manifestau o oarecare stăngăcie caracteristică începutului de carieră. Nu se amestecau în treburile celorlați gardieni, ci se mulțumeau să ne supravegheze și să încearcă să ne cunoască. Aveau voie să deschidă celulele și să discute cu noi anumite lucruri. Uneori chiar securte interogatori. După felul cum acționau era împedite că misiunea lor era aceea de a ajuta pe ofițerii politici în munca lor de documentare.

Și, în această atmosferă, pe la sfârșitul anului 1961, s-a răspândit deodată vestea că a început reeducația. Comunicatele care se difuzau prin Morse anunțau diferite surse că pe cutare secție, la celulele cutare și cutare, au fost înființate "cluburi" în care oamenii citesc, joacă săh ori discută. Vestea a fost primită de deținuți în mod diferit. Cei mai mulți, care nu știau nimic sau știau foarte puțin despre ceea ce se întâmplase la Pitești, au primit-o cu nepăsare, iar unii dintre ei cu oarecare interes chiar. Cei care erau edificați asupra fenomenului, sau cei care trecuseră prin acest iad, au primit-o cu îngrijorare, unii cu teamă chiar. Întâmplător, în momentul răspândirii acestei vesti, stam în celulă cu un băiat, S.M., care fusese student la Filosofie, în lăsu și care trecuse prin Pitești. Acesta când a auzit de reeducație s-a îngăbenit și timp de trei zile nu a scos un cuvânt. După ce s-a mai linșit, într-o zi, prințând un moment prielnice, m-a tras într-un colț și mi-a spus: "Dacă începe reeducație și se reedită ceea ce s-a întâmplat la Pitești, eu mă sinucid." Am crezut, în primul moment, că luat-o razna. Dar nu, n-o luase. Omul era perfect lucid. Apoi, în zilele următoare, mi-a relatat cu lux de amănunte ceea ce se întâmplase, de fapt, la Pitești. M-am cutrurat de cele ce am auzit și abia atunci am înțeles spaimele prietenului meu.

Peste câteva zile stirea a fost confirmată oficial. Într-adevăr, reeducația începusă.

Demostene Andronescu

INCREMENIRE

*A-ncremenit și timp, și necuprins
Si susfletul ni-s-a sleit ca său,
Nimicul ca pecinginea s-a-ntins
Oprind pe loc și binele și răul.*

*Eternu-a pus pecete devenirii
Si s-a oprit din curgere durată,
Ascuns pe undeva-n afara firii
Destinul ciung nu-și mai învârte roata.*

*Nimic nu se întâmplă și nimic
Din căte sunt sub cer nu mai tresaltă,
Sărmana lume cu durerea-n spic
De Dumnezeu a fost lăsată baltă.*

*Pe fondul sur al timpului-mpietrit
Suntem antice basoreliefuri,
Tocile statuete de granit
Pe-alocuri cu reflexe de sideuri.*

Aiud, 1959

De prea multe ori suntem tentați să-i scuzăm pe oameni motivând că n-au știut. Și-o facem cu ușurință chiar și atunci când suntem convinseni de contrarul Găsimă este elegant să ne arătăm înțelegerători cu slăbiciunile altora. Cum nimănul nu ne-apus judecători, și prin asta nu ne-am asumat vreo răpundere, cum în nici un fel nu suntem afectați personal, ce ne costă să ne arătăm generoși? Nu pierdem nimic, dimpotrivă. Creăm obligația de a fi tratat la fel, adică să-ni se treacă și nouă cu vederea, când va fi cazul, miclele noastre derogări de la adevăr, dreptate sau cinsti. Starea de complacere în situație este, oricum, profitabilă. Așa am ajuns să scuzăm, să acceptăm tacit, fără reacție, abdicarea guvernărilor de la orice principii morale, corupția generalizată a administrației, păcălirea în masă a celor slabii de minte și de conștiință în jocuri de "intrajutorare". Deci, dacă degradarea pe toate planurile continuă, dacă decaderea s-a bandizat, înseamnă, după unii, că nici nu merită să-i acordăm atenție; cu atât mai puțin să-i cercetăm cauzele.

Mulți din cei ce ar trebui să vorbească tac. Vorbesc în schimb cei ce ar trebui să tacă. Iau cuvântul în adunări, scriu în ziare, mulți trăgându-și colacul pe spuză proprie, acoperindu-și, cei mai mulți, ca mătușă, creațiile originale din "anii lumină". Nu sunt puțini niște cei ce, cu bună știință, produc cuvinte potrivite pentru extinderea și adâncirea confuziei. Se confecționează justificări, se execută întoarceri din condei, se emit explicații bune pentru toate retelele, oricără de mari, oricără de evidente. Cei prinși în flagrant zâmbesc și se scuză: "n-am știut". Și pare că se poate de plauzibil într-o față în care ministerul public (procuratura) nu știe cine fură, armata nu știe cine trage, iar dl. Iliescu nu știe cine i-a chemat pe mineri, deși le-a vorbit și la venire și la plecare. Nimeni nu știe nimic. De-alături neștiință asumată și acumulată, îmi vine să zic, parafrazându-l pe Gabriel Garcia Marquez, că trăiesc într-un veac de puținătă... mintală.

Români nu au scuza prostiei. Nu au nici izbucniri pasionale ca la popoarele cu năluciri mesianice. Nu sunt deloc deficitari la capitolul judecată, în vădit contrast cu conducătorii lor, eternii "tovărăși", de-o-jumătate de veac îndulciți la pomana puterii, mereu aceiași, cei pe care i-a produs, și promovat, în ani de intensă funcționare, mașina comunistă a invers selecției. Categoric, nu neștiință, nu slăbiciunea intelectuală și păcatul ce ne macină. Români sunt informați, inteligenți, avizi de muncă și afirmare, când renteaază. Cum după îndelungata înselăciune a socialismului a urmat cacialmaua neocomunistă, și firesc să-i vedem pe indivizi nesiguri, temători. Opărîți cu ciobă vechiului regim, acum suflă discret, cu circumspicie, în borsulețul domnului Iliescu.

Pentru toți oamenii, cu excepția retardărilor din guvern și parlament, starea țării și de-o gravitate ce impune alarmă. Nici situația din țările vecine nu este linistitoare: conflicte deschise, tensiuni mociște, dueluri diplomatice cu armele duplicității și arme-arme. Apetitul de distrugere, de sânge, de violență, de senzație tare este cultivat pe surse de canale de televiziune, de emisiuni radio, de publicații.

Trăim într-o lume bolnavă și despre starea ei, deși se vorbește enorm, nu se rostește o vorbă calumea. Nuștiu, lipsesc curajul viril de a spune lucrurilor pe nume sau diagnosticul letal și stabilit, numai e nimic de făcut.

Ca fiecare om, fiecare popor își are păcatul lui preponderent, de la care i se va trage, până la urmă, și dispariția. Dacă unele neamuri și-au amețit, o vreme, cu visuri de mărire și glorie, dacă foamea și speranța săturării au provocat migrația popoarelor, noi români am trăit împăcați cu mojoriticul nostru spațiu, cu sărăcia, multi-puțin, ce-am agonisit-o, iar glorie, dacă ne-am căstigat,

lumii, "înțelepții", au avut, și cum nu sunt genul care să renunțe ușor, mai au încă sumbre intenții privind soarta României și a românilor. Unele fapte, istorice și consumate, (Yalta, Malta) par să le confirmă.

În anii premergători celui de-al doilea război mondial existența României, ca jădă, astăzi în cumpănă, căci erau mulți cei ce-i doreau dezmembrarea. Dumnezeu însă n-aținut cont de părările șefilor de guvern. Toateaua, când a vrut să salveze un popor, aridică din profeti, oameni de dreptăță. Laceaș de grecă încercare, atunci, a dărui și românilor bărbății de care aveau nevoie. S-au ridicat astfel, în fața poporului, Iuliu

trimis al Arhanghelului? Ce-a mai rămas din nepământea frumusețea a Mișcării ridicate de Căpitan? Trăim, azi, în împărăția văcarilor. Tăra-i o ciurdă în neorânduială, flămândă și murdară; comparația cu trecutul ne sfășie susținut. Cei ce au trăit acele timpuri, cei ce-au văzut cu ochii lor, și suni silicii să trăiască în continuare cu "urâciunea pustiurii", nu pot să nu se întrebe cum a fost posibil atunciaceasplendidădisciplinălegionară, bazatănumai pe dragoste? Unde mai sunt taberele acelea de muncă unde tinerei dădeau năvală de bună voie, și, ca să le stăvileascăfluxul, conducerea masonică de atunci folosea trupele de jandarmi? Unde să fie comerțul acela legionar, care prin eficiență, corectitudine și mai ales strălucitoare curățenie a reușit să sperie plutocrația evreiască mai rău decât marșurile și căntecele legionare? Unde să se fi pierdut bărbății acestei credințe, cei care au înfruntat, mai bine de o jumătate de veac, serviciile secrete și pe maestrilor, de la Morozov la Pacepa și Trădătoare, autohtone și străine, de la Stelescu la Filby? Să fi reușit, într-adevăr, dușmanii să slăiescenergiile susținute ale neamului românesc? Dacănu, cum se face că bătrâni legionari nu reușesc, după patru ani, să înghiebe un partid credibil? Să fi ajuns oare cei care i-au sfidat pe Carol și pe Antonescu, pe esenții lui Hitler și pe enkavestisti lui Stalin, să se teamă acum de oamenii dlui. Măgușeanu, mulți dintre ei cu dificultate spălați și deodorați după cufurele din timpul revoluției?

Unde și tineretul de altădată care în clipele grele a știu să ia, din mânile tremurătoare ale bătrânilor, săclia nădejdii și s-o ducă mai departe? Să și unde sunt bărbății, dreptățătorii ai acestui neam, ce-au știut, la vreme de primejdie, să-si deamăna și într-o singură voință să salveze țara?

Nimeni nu-i obligă să ridice de jos, și să poarte, o povară ce-i depășește puterile. Urmașul lui Iuliu Maniu cel ce a înfruntat cu neclatină cinste poliția austro-ungară, peregrinând, camarila iudeo-masonică și pe atotputernica metresă regală, Elena Wolf-Lupescu, ar trebui să cunoască dificultatea misiunii, săștieace se angajează. Ejenant, credeu, săfii Corneliu Coposu și publici articole în revista, nedezmințit comunistă, "Magazin istoric", să subscrivea la ideile puse în circulație de pseudoistorici carliști, antonescieni sau ceaușisti. Știu, și greu să duci pe umeri povara răspunderii moștenirii "Sfinxului de la Bădăcin", în vremi așa tulburi. E greu numai, după atâtă an de izolare în temniță, să stai de vorbă cu schingiuitorii și cu filii schingiuitorilor de neam. Să, mai ales, e greu, într-o lume a confuziei, labilității și vânzării să te fereci în dărsenie, asemenei marelui tău înaintas.

"Nu poți sluji la doi domni". Nu eu am spus asta, eu doar mă cutremur rostind-o. Căci, cred, nu poți urmașul lui Iuliu Maniu și să vorbești ca Spălătorul. Să eridică să rămăne în istorie doar pentru că "i-ai pus sula-n coastă" lui Ion Iliescu; afirmația apărține francoformului nostru președinte. Dacă la atât ni s-au redus puterile, rău am ajuns.

Să mă ierte cei care cred că am vorbit prea aspru. A fost o izbucnire, în primul rând, împotriva proprietății mele slăbiciuni.

PĂCATUL DE-A SLUJI LA DOI DOMNI

de Constantin Iorgulescu

am obținut-o apărându-ne, nu cucerind teritoriul și bogății străine. Astăzi nu înseamnă că nu avem și noi păcatele noastre. Nu întrregime, dar ceva tot e adevarat în povestea unei explozivă și nemăligă. Suntem în stare să suportăm batocuri și injuri mult peste nivelul omului cu demnitate. Avem slăbiciuni, neîmpliniri, lașități, dar peste ele, păcatul nostru real este, cred eu, convingerea, deloc confirmată de practică, nu-mi explic cum căpătată, că până la urmă "în păcălim noi". Ne-am învățat să ne prefacem a-i sluji cu credință pe cei ce ne stăpânește, până în clipă, când nu mai sunt în stare să ţină hârturile. Atunci o-ntorcem și dăm pe ei, cu ce-apucăm. Imediat după 23 august 1944 a apărut, din autentică sorginte populară, strigătura: "Uite așa cum ne vedetă! Î-am... în cur pe nemți! Și uite acuș, acuș, acuș! O să-i... și pe ruși." Umarul popular, succulent, e una și realitatea istorică altă; să a dovedit. După cum unul este nivelul intelectual și moral ce se poate cere masei de oameni de rând și altul cel ce trebuie să se pretindă clasei conducătoare, categoriei răspunzătoare de starea unei națiuni. Filozofia împăcării capreicuvara, practica simecheririi, și-a urmărit și celulală, e greșala cotidiană, care, pe termen lung devine înșă eroarea noastră fundamentală, păcatul nostru de moarte.

Nu știu cătă dreptate are Alain Besconcănd, hându-și-l în sprinț și pe sfântul Tomâz Aquino, susțină că prostia ar fi un păcat. Dar sunt sigur că practica diplomaților de a hotărî soarta mulțimilor într-o competiție de "inteligencă" în care argumentele sunt minciuna, sătantul, amenințarea, călcarea cuvântului dat, trădarea de frate, păcat este. Din toată sfârșarea asta, până la urmă, singurul căstigător este marele maestru înslăciunii (diplomației), Satan, dușmanul Omului.

* * *

Există temeri că acei conducători ai

Maniu, conducătorul Partidului Național și Corneliu Codreanu, șeful Legiunii Arhanghel Mihail, și trecând peste diferențele de vârstă și concepții dintre ei, în văzul lumii, și-ai dat mâna și astfel au reușit, pentru prima și ultima oară pe aceste meleaguri, să răstoane, prin alegeri libere, guvernul de la putere. Greia și scumpă plătită victorie! Amândoi au sfârșit uciși de răzbunarea oculei: Codreanu mai întâi, sungrumat, împreună cu alii treisprezece camarași, și-ingropat sub beton și sub acid sulfuric, la Silava, Maniu murind singur în celulă la Sighet, ros de boala și viermi, de viu. Jertfălor, și a altor sute de mii de români, n-a fost în zadar. Tara și românia căpătă își mai spun azi pe nume există încă.

Nu-i am cunoscut. N-am avut ocazia să văd pe nici unul dintre acești doi titani. În închisorile prin care am trecut am uitat multe despre ei, de la cei care le-au fost aproape. Se povestea lucruuri obișnuite, dar și unele ieșite din comun, extraordinare. Ce am văzut eu întrumi, și m-am mirat, era emoția de care erau cuprinși povestitorii. Când Ghijă Pele promuna cuvântul "Căpitanul" ochii își aprindeau și făța lui bătucită de muncă și de securitate căpătă o aură, o strălucire din altă lume. Când nea Ioniță Moldovan, la Constanța, ne povestea întâmplări de pe vremea când lucra la Casa Verde, cot la cot cu Cornelius Codreanu, cum fineau vinerea post negru, până la apusul soarelui, se transfigură. Și vocea îi căpăta alt timbr, ceva străin, căde dincolo. Observând astă atunci, mai târziu mă întrebam, cum a putut acest bărbat să-i marcheze în așa măsură pe cei din jur, încât și după ani, după multe suferințe îndurăte pentru crezul lui, să rămână credinciosi, să fie prinși de emoție, amintindu-și.

Mă uit în jur, văd puștiu și frigul îngrijorător imi dă frisoane. O întrebare mă chinuțe: Unde sunt bărbății îșirii? Unde sunt legionarii, în rânduri compacte, gata să urmeze la moarte, și dincolo de ea, pe acest

Curs elementar de religie creștină (XXV)

6. CREATIA (I). LUMEA NEVĂZUTĂ

Este îndeobște admis de tradiția dogmatică a Bisericii că Dumnezeu a creat mai întâi lumea nevăzută, de natură spirituală, treind abia apoi la creația lumii văzute, de natură materială. Un singur loc din Sf. Scriptură ne spune ceva mai deslușit în privința aceasta: "Știi tu cine a hotărât măsurile pământului... sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiu lui, anunț cind stelele dimineață cișnădă și toți îngerii mă sărbătoreau?" (IOV, 38, 5-7). În ce-l privește pe om, el a fost creat cel din urmă, ca un fel de corolar și sinteză a întregii creații, legată prin duh de "cele nevăzute", iar prin trup de "cele văzute", reunind deci în sine spiritul și materia, ceea ce reprezintă un mod de existență unic în univers.

Biblia nu se referă explicit și detaliat la creația lumii nevăzute. Referatul biblic al creației în sase zile (numit de aceea și hexameron) dă seama numai de creația lumii văzute, sensible (FACEREA, 1, 2-31). În ce privește primul verset ("La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul"), el a putut fi interpretat în felul următor: "Cerul înseamnă lumea spirituală, după cum pământul înseamnă lumea materială. În acest loc, prin cer nu se poate întări cerul văzut, creat abia în ziua a doua, ci cerul nevăzut, cu locuitorii lui, îngerii, întrucât adesea în Sf. Scriptură îngerii sunt arătați ca locuitori ai cerului, iar oamenii ca locuitori ai pământului." (¶¶¶ Teologia dogmatică și simbolica, vol. I, p. 485).

Sfintii Părinți sunt de părere că Revelația n-a lăsat în referatul biblic despre creație nici o mențiune privitoare la lumea îngerilor din privința tendinței vechilor evrei spre idolatrie și politeism; afiind de existență puterilor cerești, și ar fi putut să le înteleagă gresit, alunecând lesne spre rătăciri primejdioase.

Găsim totuși referințe precise la lumea îngerilor în alte locuri ale Sfintei Scripturi, fără însă ca învățătura despre ei să apară vreundeu sistematizată. Astfel că la NEEMIA (9,6) citim: "Numai tu esti Domn și numai tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și totă ostirea lor... Tu dai viață la toate și te șișe închină ostirea cerurilor". Iar Sf. Apostol Pavel zice: "Pentru că în Această cea postă făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domini, fie căpăteni, fie stăpini (nume date diferitelor cete ale ierarhiei cerești -n.n.). Toate s-au făcut prin El și pentru El" (COLOSENI, 1, 16).

În Crez se mărturisește limpede credința creștinăescă în Dumnezeu ca Făcător și Atoțător "al tuturor celor văzute și nevăzute" (subl.n.). Sfintii Părinți afirman unanim, că totă tărâia, existența și primatul creației nevăzute. "Mai întâi - zice Sf. Grigore de Nazian - a cugeta Dumnezeu puterile îngerestii și cerești, iar gândul a devenit faptă, împlinită prin Cuvîntul și desvîrșită în Duhul Sfint". Iar Sf. Ioan Damaschin îl susține: "Sîni de părere lui Grigorie Teologul. Căci trebuie să fie zidită mai întâi ființa spirituală, apoi cea sensibilă, și numai în urmă, din cele două, omul înșuși" (Dogmatica, ed.cit. p.49).

Însă tratatul creștin clasic despre îngeri, intitulat *Ierarhia cerească* (trad.rom. C. Iordăchescu, Chișinău, 1932), îl apără lui Dionisie Pseudo-Areopagitul (sec.V), deci fără nici o legătură cu acel Dionisie Areopagitul menționat în FAPTE, 17, 34). În doctrina cu privire la îngeri, Biserica se întemeiază astăzi pe referințele răzăle din Scripturi, cît și pe acest tratat areopagitic.

Astfel, se vorbește de nouă cete îngeresti, grupate în trei clase sau ranguri ("îngeri" este atât o denumire generică, cît și numele propriu al uneia dintre cele nouă cete):

1. Serafimi;
- 2) Heruvimi;
- 3) Scaune (Tronuri);
- II. 4) Domini;
- 5) Puteri;
- 6) Săpăintri;
- III. 7) Începători;
- 8) Arhangeli;
- 9) Îngeri.

"În ce anume constă deosebere între celele îngeresti, ca și de ce există ea, rămîne pentru noi un mister" (¶¶¶ Teol. dogm. și simb., vol.I, p.491). Pare însă certă dispunere lor ierarhică, Serafimii fiind cei mai apropiati de Dumnezeu, iar îngeri cei mai apropiati de oameni (de unde și credința în "îngeri păzitori").

După mărturiești scripturistice, numărul îngerilor este imens: "Mii de mii îl slujeau și miriade de miriade stăteau înaintea lui / a "Celui-pe-care-de-zile" -n.n.)" (DANIEL, 7, 10). "Sîdeodată-să-avăzut, mulțime de oaste îngerească lăudind pe Dumnezeu". (LUCA, 2, 13). "Sîi am văzut și am auzit glas de îngeri mulți, de jur-imprejurul tronului și al ființelor și al bătrînilor, iar numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii..." (APOCALIPSA, 5, 11). Este vădită, mai ales la Daniel și Ioan, încercarea de a da expresie unui

număr omenește inexprimabil
îngerii, desi sunt pur spirituale, nici nu au existat dinaintea lui, nici nu au provenit din Dumnezeu prin "emanatie" (cum au ajuns să învețe o serie de eretici), ci ei au fost creați de Dumnezeu din nimic, asemenea întregii ziduri.

Natura lor este de duhuri pure, deci imateriale și incorporale, superioare omului, dar inferioare lui Dumnezeu, pe Care-L slujesc, în depindință de răjiunii și aliterății lor, iar nudin vorbe rînduială constrîngătoare. "Nu sună oare toți îngerii de duhuri slujitoare?", întrebă retoric Sf.Apostol Pavel (EVREI, 1, 14). Menirea lor este dublă: în raport cu Dumnezeu, rostul îngerilor este să-L preamărescă, liberi și fericiti, după dreptate și înțelepciune, în chip vesnic; în raport cu lumea, ei sunt executoari ai poruncilor dumnezeiescii privitoare la aceasta, vestitorii ai voii lui Dumnezeu și sprijinitorii ai oamenilor pe calea mintuirii. "El - zice Sf.Ioan Damaschin - păzesc porțile pământului, sunt înainteștătorii neamurilor și ai locurilor, după cum le-a fost dat lor de către Creator, călăciindu-ne și ajutându-ne în lucruri noastre" (op.cit., p.48). Cuvîntul grecesc *anghelos* înseamnă, de asemenea, "oțel, tocmai "sol, vestitor, cranic, trimis"; astăzi se face cînd denumirea de "înger" a putut fi aplicată, chiar și în texte sfinte, unor oameni (în condiția lor de trimișii ai lui Dumnezeu), ca

greu se înclină spre rău, dar nu sănă prin firea lor neînclinată. Acum, însă, au ajuns neînclinati, nu din pricina fiziei, ci prin har și stăruință în unicul bine" (op.cit., pp.47-48). Principiul absolutiei libertății a creației se aplică astăzi și în cazul de față.

Prin aceasta îngerul rămîne un ideal pentru om; aşa cum arătam, despre marii înduhoivicuți se spune adesea că au atins "starea îngerească". Iisus spune într-un loc: "Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sănă cănjerii lui Dumnezeu în cer" (MATEI, 22, 30).

Dar nu toți îngerii au rămas în slava în care au fost creați de Dumnezeu. Revelația creștină cuprinde și învățătura despre "îngerii căzuți", numiți mai adesea diavoli, demoni sau draci (uneori chiar nominalizați, mai ales în tradiția ezoterică: Belzebul, Azazel etc.). În opozitie cu îngerii cei buni, demonii sunt reprezentați în chip hidos: negri, cu coarne, cu copite, cu gheare, cu aripi de liliac și.a.m.d. După unii, aceștia ar fi constituit la origini cea de-a zecea ceată îngerească. Urmind însă pilda căpeteniei lor, Lucifer (popular: Luceafărul), ei s-au răvrătit împotriva Creatorului, mînați de orgoliu (considerat izvor al tuturor celorlalte păcate), voind, nebunește, să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ba chiar mai presus de Acesta (a se vedea, de exemplu, ISAIA, 14, 13-14 sau II TESALONICENI, 2, 4). Au căzut astăzi din proprie voimă, făcînd abuz de libertatea lor (cum i se va întîmpla mai tîrziu și omului). Deși creați buni, asemenea celorlați îngerii, ei au devenit răi, ieșind din comunitatea harică cu Dumnezeu, încă dinainte de facerea omului. Mintitorul ne destăinuie laconic: "Am văzut pe satana ca un fulger căzînd din cer" (LUCA, 10, 18).

"Diavolul - scrie undeva Fericitul

Augustin - este spirit necurat; este bun ca spirit și rău ca necurat; este spirit prin natură și necurat prin păcat; dintraceste

două înșrisuri, una o are de la Dumnezeu, iar a doua de la el însuși" (a se vedea, pentru cîteva detalii în plus, și eseul nostru *Gîlceava dracului cu lumea*, în "P.C.", nr.7/31-1993, pp.10-11). Astfel cetații diavolilor și-a atrăs pe deapăsa vesnică, fără putință de mintuire (a se vedea și II PETRU, 2, 4 sau IUDA, 1, 6). Sf.Ioan Damaschin explică: "Ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este cădereea pentru îngerii. După cădere ei nu mai au posibilitatea de a cădea din nou, și nu au posibilitatea de a cădea din nou" (op.cit., p.50). Teoria originistă despre apocalază (presupusa restaurare viitoare a tuturor, chiar și a îngerilor răi) a fost condamnată de către Sinodul V Ecumenic. "Îngerii căzuți" fiind săpturi exclusiv spirituale, păcatul lor este că au căzut și mai irreversibil decât al omului (care se căză în trup). Fiind influențați de cineva și neîmpiedicați de ceva, ei au păcătul printr-o hotărîre cu totul liberă și conștientă, rupîndu-se total și definitiv de Dumnezeu, înveșnicindu-se într-o stare de rău absolută (pe cînd îngerii buni, tot în mod liber și conștient, s-au înveșnicit, trecind proba îspitei, într-o absoluită stare de bine).

Dar diavolul a devenit nu numai opusul lui Dumnezeu și al îngerilor în eternitate, dar și pîzmutorul și vrăjitorul omului și al întregii creații văzute. Nepuțind să-L înfrunte pe Dumnezeu în absolut, el aales să-L înfrunte în natură. În istorie și-n susținutul omului. De cînd îngăduie Dumnezeu? Pe de o parte ca mijloc de încercare și de întărire a celor buni, iar pe de altă parte camilloc de pedeapsă a celor răi. Tonuți diavolul, "tatăl minciunii" (IOAN, 8, 44) și "îngelătorul" a toată lumea (APOCALIPSA, 13, 14), domn peste împărăția înținericului (COLOSENI, 1, 13) și a morții spirituale (EVREI, 1, 14), nu este lăsat de Dumnezeu să acioneze în lume peste puterea de rezistență a oamenilor; pe de altă parte, el nu se poate atinge de libertatea lor (a se vedea și Sf. Ioan Damaschin, op.cit., p.50). Prin rugăciune, post și priveghere, prin toate "arme lu Dumnezeu" indicate de Sf.Apostol Pavel (EFESIANI, 6, 11-17), pușe la îndemnă prin Hristos, omul poate avea biruință asupra diavolului și a slujitorilor acestuia.

În fine, e bine să mai avem în vedere și această precizare a Sf.Ioan Damaschin (loc.cit.): "Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare, cu toate acestea proorocește. Îngerii proorocește pentru că Dumnezeu le revelă zilele poruncește să proorocească. De aceea se realizează cătoate cîte se spun prim ei. Dar și demonii se întîmplă să proorocească: uneori pentru că văd cele ce se petrec departe, altele prin simplă conjectură. De aceea cel mai adesea ei înțin și nu trebuie crezut, cu toate că uneori mai spun și adevaruri, în chipul în care am arătat". (va urma)

VASILE A.MARIAN

P.S. A se vedea ERATA de la pag.15

TEOLOGIA MISTICĂ și DOGMATICA

de pildă lui Ioan Botezătorul (a se vedea MATEI, 11, 10), pe care tradiția răsăriteană îl și cunoaște de altfel drept "Ioan, Îngerul Pustiei" (reprezentat iconografic chiar cu aripi îngerești). "Starea îngerească" este una dintre formularile generice cele mai frecvente ale idealului mistic creștin.

Deși îngerii sunt de duhuri (pneumata), ființe rationale, imateriale și nemuritoare, trebuie totuși arătat că, raportându-se la divinitate, ei rămân înărginii, neposediti nici înțelepciunea, nici puterea, nici omniprezenta lui Dumnezeu. Îngerii se află în fiecare clipă într-un loc anume, poruncit de Dumnezeu, după grija și înțelepciunea Sa. Ei înușoiesc și nu se pot îmbli de la ei însuși (a se vedea, pentru cîteva detalii în plus, și eseul nostru *Gîlceava dracului cu lumea*, în "P.C.", nr.7/31-1993, pp.10-11). Astfel cetații diavolilor și-a atrăs pe deapăsa vesnică și neîmpiedicați de ceva, ei fiind păcătul printr-o hotărîre cu totul liberă și conștientă, rupîndu-se total și definitiv de Dumnezeu, înveșnicindu-se într-o stare de rău absolută (pe cînd îngerii buni, tot în mod liber și conștient, s-au înveșnicit, trecind proba îspitei, într-o absoluită stare de bine).

Două dintre săpturile îngerestii sunt mai bine individualizate în constituția creștină: Arhanghelul Gavril (purtătorul veștilor divine) și Arhanghelul Mihail (conducătorul "cu spadă de foc" al legionilor cerești). Iconografia ortodoxă îl reprezintă adesea (Sinodul VII ecumenic) ca un înghețat pătrău și deosebit de asupra ei. Sîi înghețărea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcîmîntea lui alba ca zăpadă" (MATEI, 27, 2-3). Numeroase angelofani (arătați îngerești), atât în Vechiul și în Noul Testament. Să cităm cite una din fiecare: "Sîi pe cind vorbeam în rugăciunea mea, iată că în om, Gavrilul (de fapt urmă dintr-Arhangeli - n.n.), pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, se apropie de mine pe la vremea jerifei de seard" (DANIEL, 9, 21); "Sîi iată că s-a făcut cucremure mare, că îngerul Domnului, coborînd din cer și venind, a prăvălit piatra și a deosebit asupra ei. Sîi înghețărea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcîmîntea lui alba ca zăpadă" (MATEI, 27, 2-3). Numeroase angelofani sunt relatate și în literatura creștină ulterioară, sfintii fiind adesea învredniciti a vedea astfel de "arătați".

Două dintre săpturile îngerestii sunt mai bine individualizate în constituția creștină: Arhanghelul Gavril (purtătorul veștilor divine) și Arhanghelul Mihail (conducătorul "cu spadă de foc" al legionilor cerești). Iconografia ortodoxă îl reprezintă adesea (Sinodul VII ecumenic) ca un înghețat pătrău și deosebit de asupra ei. Sîi înghețărea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcîmîntea lui alba ca zăpadă" (MATEI, 27, 2-3). Numeroase angelofani (arătați îngerești), atât în Vechiul și în Noul Testament. Să cităm cite una din fiecare: "Sîi pe cind vorbeam în rugăciune, post și priveghere, prin toate "arme lu Dumnezeu" indicate de Sf.Apostol Pavel (EFESIANI, 6, 11-17), pușe la îndemnă prin Hristos, omul poate avea biruință asupra diavolului și a slujitorilor acestuia.

În fine, e bine să mai avem în vedere și această precizare a Sf.Ioan Damaschin (loc.cit.): "Nici îngerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare,

NICHIFOR CRAINIC

ortodoxie și clasicism

2. În Bizanț, prin urmare, nu poate fi vorba de o soluție de continuitate a culturii antice, de o noapte medievală ca în Apus. Aici avem a face de la început cu o simbioză și cu un proces neîntrerupt de asimilare a clasicismului în creștinism. În lumea elină, cu filosofi ce se ridicaseră până la ideea monoteistă, și drept, eșafodată pe serii de concepte subordonate și de zeități mitologice; în lumea aceasta cu credință că există fii de muritoare și de zei, cum foarte just observă Ch. Guigneberg, doctrina Dumnezeului înomenită găsește un fond aperceptiv pe care se grefă. Era ca o pregătire și ca o aşteptare a descoacerii măntuirii. Evanghelistul Ioan vorbea de Logosul întrupat, iar Logosul era o idee familiară gândirii grecești. Apostolul Pavel, în predica din areopagul atenian, făcea apel la ideea Dumnezeului necunoscut, tot așa de familiară înțelepătorilor, cari îl ascultau, și nu le venea greu să se convertească de la întâiul contact cu noua credință; iar altă dată, în Epistole, le cite poezi naționali. Creștinismul apostolic apare, deci, între Elini, procedând pedagogic: făcând apel la elementele similare din spiritul lor pentru a înscrie mai ușor noua doctrină a Evangeliei.

Printre noii convertiți sunt mulți intelectuali greci, filosofi și scriitori, cum și Dionisius Areopagitul și atâtia alții după el, care, în lumina noii lor conștiințe creștine, înțeleg ceea ce e convenabil sau nu din cultura pagână de unde veneau. Și tot astfel, cărturari creștini ai primelor veacuri merg și studiază la scoalele celebre ale pagânilor filosofia și literere. Nu trebuie să ne facem o idee greșită despre centrul cultural al lumii antice și medievale, căutându-l în Occident, prin analogie cu actuala configurație intelectuală a Europei. Chiar când Roma Cesarilor își trăia apogeu politic, centrul intelectual al imperiului rămăsesese tot Atenei lui Pericle, unde veneau să studieze gânditorii, oratorii și scriitorii latini. Și acest centru se multiplică nu spre Apus, cum și-ar închipui publiciștii noștri, ci spre Răsărit: Alexandria lui Machedon, Antiochia lui Chrisostom, ca să se concentreze în urmă toate în marele rug aprins pentru toată lumea medievală: Bizanțul ortodox. Pagânii veacurilor primeară veneau la creștinism din aceste școli, iar creștinii mergeau la ele să studieze. La început spiritul acestuia învățăram se înfățișează ca o simbioză creștin-pagână. Doi oameni de geniu, Origen al nostru și Plotin, adversarul doctrinei creștine, sunt colegi de studii la același dascăl alexandrin, Ammonius Saccas, despre care nu se știe bine dacă a fost creștin sau pagân. Dar și Origen și influențat de platonism, și Plotin și influențat de creștinism. De altfel, neplatonismul în dezvoltarea lui ulterioră, chiar când își păstrează titlul pagân, e din ce în ce mai puternic colorat creștinește. Expresia acestei simbioze inițiale, care nu e încă o asimilare desăvârșită a esenței paganismului, e Universitatea creștină din Alexandria, unde strălucește întâiul nostru filosof, Clement Alexandrinul, la sfârșitul secolului II, a cărui metodă constă în formularea doctrinei evanghelice cu expresiile filosofiei eline.

La el și la Justin Martirul, filosof grec convertit, găsim îndeosebi precizată atitudinea creștină față de cultura antică. Nu e, cred, de prisos să fie cunoscută și de umaniștii noștri.

Respinge creștinismul cultura antică? Nu! O acceptă integral? Nici atât! El o selecționează și o asimilează în măsura în care ea nu contrazice învățătură Măntuitorului și înfățișează afinități elective cu aceasta.

Cum se explică, după modul creștin de a gândi, afinitățile elective? Umanistii nostri știu, fără îndoială, că poeții, artiștii și filosofii antici credeau în inspirația sacră a operelor lor. Când zămisleau frumusețea sau înțelepciunea, ei oficiau, nu industrializau, și tocmai de aceea versul epopeii începe prin invocarea Muzei. În ochii Grecului, Iliada nu era o carte de literatură în sensul modern, ci Biblia sacră a poporului Eladei. Cu atât mai mult creștinismul nu se poate concepe fără principiul inspirației divine în geneza Scripturii. Vechiul Testament și inspirat de însuși Duhul Sfânt în vedere Măntuitorului, care avea să vină. Noul Testament și inspirat de Duhul Sfânt ca învățătură lui Hristos să se transmită nealterată. Și tot astfel, poeții, pictori, compozitorii muzicali, sculptorii și arhitecții, a căror artă s-a cristalizat în bisericele credinței creștine și în grandiosul nostru cult liturgic. Roman Melodul, cel mai mare poet al Bizanțului - Pindar al poeziei ritmice, cum îl numește Krumbacher - și ale căruia versuri le auzim cântate la strană, fără să mai știm ale cui sunt, primește în mod cu totul miraculos și brusc inspirația de a scrie.

Doctrina creștină, precum deosebește două feluri de revelații: una naturală, prin care ne explică părțile relativ bune din religiunile naturale sau pagâne, și una supranaturală, vădită ca prevestire în Vechiul Testament și îndeplinită în adevărul absolut al lui Iisus Hristos, tot astfel deosebește două feluri

de inspirație atribuite celor două ordini de revelație. Din punctul acesta de vedere, inspirația ce stă la baza culturii antice, nu este sacră sau supranaturală, cum credeau Grecii, ci naturală întrucât, printre sunedeniile de imperfecțiuni ale acestei culturi, se găsesc atâtafelă părți bune ce converg către adevărul absolut al credinței creștine, ca spre un centru de atracție necunoscut, dar presimțit și dorit de adâncul sufletului omenești. Dumnezeu n-a părăsit pe om după cădere, ci a căutat să-l călăuzească spre Măntuitorul: pe Ebrei prin Vechiul Testament, pe pagân prin suflul inspirației naturale. Această explicație metafizică și cristocentrică e cea mai largă și mai cuprinzătoare din încercările căre sunt cunoscute de a găsi un sens universal culturilor omenești.

Pentru Clement Alexandrinul, cultura elină raportată la creștinism îndeplinește o funcție analoga, nu identică, cu Vechiul Testament: "Filosofia ca îndrumare, zice el la începutul cărții *Stromatelor*, pregătește pe cei care sunt chemați de Hristos la desăvârșire". Iar Justin Martirul, în *Apologia a doua*, exprimă astfel ideea pe care am prezentat-o: "Învățările lui Platon nu sunt acele ale stoicilor, ale poeților și scriitorilor. Câte unul dintre ei a văzut, sub unghiul *Logosului seminal divin*, ceea ce îi era omogen acestuia, și l-a exprimat bine; dar cum ei se contrazic pe ei însăși în puncte înserniate, e lipsedea că n-au o știință sigură și nici o cunoaștere inaccesibilă. Astfel tot ce se află bun la toți aceștia ne aparține nouă, creștinilor... Căci toți autori, *grăie seminței Logosului, înmăscută în ei*, au putut vedea în mod confuză devenirea". Altceva e, de fapt, gemenele unui lucru și un obiect asemănător, dat după o anumită capacitate; altceva ceea ce e dat în participarea și în imitație printre o favoare ce emană din el (adică din Logos)".

Justin întrebuinează în acest pasaj cunoscută expresie a stoicilor "logos spermatikos", prin care el înțelege Verbul divin. Verbul divin le-a inspirat Elinilor putința de a cunoaște adevărul, dar această cunoaștere e confuză și fragmentară, fiindcă se produce după capacitatea cu care e dotat fiecare din natură (inspirație naturală). Ea e imperfectă, dar nu e opusă cunoașterii desăvârșite, dată de același Verb divin prin participare și prin imitație, în virtutea favorii speciale care e harul creștin sau inspirația supranaturală.

Reiese limpede, sper, din această succintă expunere, atitudinea doctrinală a creștinismului, care îndreptățește faptul asimilării elementelor din cultura antică. Absorbite în subordinea ce li se cuvine, aceste elemente se contopesc cu duhul creștin în personalitatele acelor mari ierarhi, savanți, scriitori și sfinți venerați de întregul creștinism: Vasile cel Mare, Grigore de Nazianz, Ioan Chrisostom și Grigore de Nisa. Toți sunt discipolii retorului pagân Libanius din Antiochia, figură proeminentă în veacul IV. Cercetează pe rând școlile filosofice din Atene și Alexandria și adună în spiritul lor tot ce știința elină și creștină putea să le pună la dispoziție. Sinteze vîi de clasicism și creștinism, singură apariție lor covârșitoare în epoca de aur a Bisericii e suficientă să rezolve problema reportului ce ne preocupa. Arta lui Libanius, care fusese și dascălul lui Iulian Apostatul, stă la baza geniului lui Chrisostom, care e unul din cei mai mari oratori ai lumii. Filosofia lui Plato e convertită definitiv la ortodoxie prin gândirea profundă a lui Grigore de Nazianz și a lui Grigore de Nisa. Ideile sale de *asemănare* și de *participare*, iluminate de spiritul creștin, intră pentru toatădeauna în dogmatică. Grigore de Nazianz e marele teolog al Bisericii și poet de seamă. Dar spre deosebire de immaginii ulterioare, cari vor revoluționa poezia antică scriind ritmic, după accentul vorbirii curente, el e poet-traditionalist în sensul clasicismului: poeziile sale sunt scrise în metri antici. Atât în filosofie cât și în literatură, antichitatea le dă acestor oameni, înainte de toate, *tehnica culturii*, care odată de prinse, devine vehicul plin de prestigiu al nouului fond creștin. Acestea e sensul și funcția "artelor liberale" sau a umanităților, cum se spune azi, care de la acea epocă vor fi cultivate fără întrerupere la Biserică.

E interesant să știm părerea despre poeții și scriitorii pagâni a unui riguros ascet cum e Vasile cel Mare, autorul regulilor după care se conduce monahismul mănăstiresc. El are un discurs întreg "Despre lectură cărților profane", adresat tinerelui. Tinerul acesta era chemat să studieze Sfânta Scriptură, izvorul adevărului. Dar cum mintea lui nu putea aprounda dintr-odată tainele Scripturii, sfântul Vasile recomandă lectura autorilor profani-clasicii pagâni - ca exercițiu pregătitor. Le dă pilda pe Moise, "care să a-exercitat în științele Egiptenilor, ce îi au slujit ca trepte ca să ajungă la contemplația marii Ființe", și pe Daniil, "care a fost instruit în înțelepciunea Haldeenilor înainte de a se dedica științelor sacre".

(continuare în pag. 10)

Despre "echidistanță" S.R.I - ului

Stirea care ne-a făcut cunoscută intenția d-lui Virgil Mărgureanu de a prezenta raportul S.R.I în plenul parlamentului mi-a stârnit o reală curiozitate: doream să știu dacă dl. Virgil Mărgureanu s-a eliberat de obsesia pericolului legionar.

Oamenii de rând, a căror unicăsursă de informare a constituit-o aria calomniatorilor Mișcării Legionare, erau poate îndreptăti să între în panică atunci când au fost sesizați de apariția unor formațiuni politice de tip legionar. Dl. Virgil Mărgureanu era însă cel mai indicat să știe că unele dintre aceste formațiuni, poate cele mai temerare, erau simple născociri care trebuiau să constituie pretextul pentru declanșarea alarmei cu privire la iminentă apariție a pericolului legionar. Dovada cea mai bună constă în faptul că nici un fost legionar cunoscut nu figura la conducerea acestor formațiuni. El bine, tocmai această constatare ar fi putut să fie un adevarat mister pentru unii analiști, nu însă și pentru S.R.I.

Era justificată întrebarea: dar ce fac fostii legionari autentici? Ce mai pun oare la cale?

S.R.I. însă, care urmărește precum umbra pe unii dintre foșii legionari, știe prea bine că cei puțini care au supraviețuit genocidului comunistic care i-a vizat în mod special pe ei, mai au o singură dorință: să contribuie la cunoașterea adevarulului istoric în legătură cu evenimentele în care a fost implicată o bună parte a tineretului acestui țări, în special în perioada dintre cele două războaie.

Ca să dispară suspiciunea unei activități oculte, unii dintre ei,

(continuare din pag.9)

“V-am arătat - continuă sfântul - că ștunțele profane nu sunt fără de folos; trebuie să vă învăț acum din ce izvoare să le sorbiți. Ca să începem cu poetii, ale căror compozitii sunt mai variate, noi nu trebuie să ne lipim de tot ce spun ei. Vom primi acțiunile și cuvintele lor. Le vom admira și vom încerca să le imităm. Dacăndine vor înfățișa personajii ticăloase, ne vom astupă urechile ca să ne ferim de asemeneapăde, cum făcea Ulise pentru a ocoli cântecul sirenelor”.

Vasile cel Mare nu acordă nici o stimă “poetilor clevetitori și satirici”, nici celor care înfățișează “oameni robiți de erotism și de vină”, sau învăță că fericirea să în banchete, sau vorbesc de “pluralitatea zeilor și de certurile lor indecente”. “Fratele, la poeți, e în cărțot cu fratele său; părinții și copiii sunt în război neimpăcat. Poeți atribuie zeilor lor adulteruri, amoruri și raporturi infame, mai ales aceluia Jupiter, pe care îl vestescă din inițiatite

foști definiți politici și veterani de război, au considerat necesară organizarea unui partid politic, despre care să se știe că în el s-a înădrăut unii dintre foșii legionari. Statutul și platforma program au fost elaborate în conformitate cu prevederile constituționale, imperfect spirit democratic, fapt pentru care organele judecătoarești au dat aviz favorabil. Este vorba de Partidul “Pentru Patrie”. Oare s-ar fi putut alțfel într-un stat de drept? S-ar fi impus întrebarea: cum adică, Ilie Verdet, Ion Iliescu, Corneliu Vadim Tudor, Adrian Păunescu, Dan Marțian, Alexandru Bîrlădeanu, precum și mulți alții care în timpul domniei comuniste, cândelita acestei țări zacea în închisorile, ei trăiau și spânzurau, au în continuare numai dreptul la activitatea politică și la mari demnități, dar și tipeul de a pretinde interzicerea activității politice pentru foștele lor victime. Căci, precum bine se știe, dl. președinte Ion Iliescu a cerut interzicerea activității unor partide politice, printre care și a Partidului Pentru Patrie, precum și a unor publicații care nu-i sunt pe plac. Nu știe oare dl. președinte că nu are dreptul să intervină pentru anularea hotărârilor justiției?

A mai apărut nu de mult volumul intitulat “Din luptele tineretului român - 1919-1939 - culegere de texte”. O bună parte din conținutul lucrării reprezintă dezbatările din monstruosul proces înscenat de Carol al II-lea și Armand Călinescu. Este vorba de procesul în care Cornelius Codreanu a fost judecat sub acuzația de trădare de țară și de punere la cale a unei lovitură de stat.

O adevarată monstruozitate! Toți

mărtorii și apărătorii lui Maniu, generalul Ion Antonescu, Mihail Racoviță, Virgil Rădulescu, Constantin Petrovicescu, Dona, profesorii universitari Sextil Pușcariu, Eugen Chirnoagă, Emanoil Antonescu, Traian Brăileanu, Traian Herseni, Gheorghe Pantazi, Mihail Manoilescu, Nichifor Crainic, protopopul Ion Moja, Consilierul de la Înalta Curte de Casătie, Eugen Petri, precum toți ceilalți mărtori ai apărării care au fost audiați, au scos în evidență absurditatea acuzațiilor.

Acuzarea a avut doi mărtori: pe Ghiocei Dumitru, cunoscut agent al Siguranței, care nu s-a prezentat, precum și pe Tânărul de 29 de ani Ioan Hagi, care a afirmat că, cu cinci ani în urmă, adică la vîrstă de 25 de ani, făcuse parte din “Frățile de cruce”, restând probabil că din “Frățile de cruce” făceau parte numai elevi de școală secundară. Nu învățase lecția de acasă, s-a întors în răspunsuri, a provocat hilaritate și procurorul a renunțat să-i mai pună întrebări. El bine!

După toate aceste mărturii ale unor ilustre personalități, în lipsă totală de dovezi pentru o reală culpă, Cornelius Codreanu a fost condamnat la zece ani muncă silnică și șase ani degradare civică. Era lăsat să trăiască mai, anul Domnului 1938! Cum, Cornelius Codreanu pentru Carol al II-lea, Armand Călinescu și întreaga lor clică, ar fi constituit un pericol, chiar îneminență fiind, au hotărât asasinarea lui. Crima a fost comisă prin strangulare în noaptea de 29/30 noiembrie a același an, în timpul în care Cornelius Codreanu, cu încă 13 legionari, erau transportați de la temnița din Râmnicu Sărat la Jilava. Cu toții au avut aceeași soartă. Comunicatul oficial amintează tentativa de evadare care s-a soldat cu uciderea lor. Erau transportați legați pe degete și spetezele scaunelor.

Este lesne de înțeles că d-lui Virgil Mărgureanu, precum tuturor celor ce se află în spatele lui, nu de “revitalizarea Mișcării Legionare” le este teamă, ci de intenția unora dintre foșii legionari de a contribui la cunoașterea adevarulului istoric.

Căci ce pericol mai pot reprezenta cei puțini rămași, cu toții septu sau octogenari?

S-a mai făcut și o slujbă de pomeneire pentru Cornelius Codreanu, deci o dovadă în plus despre intenția “revitalizării Mișcării Legionare”!

Lui Armand Călinescu, alături de Carol al II-lea principal vinovat de asasinarea lui Cornelius Codreanu, îs-aridică un monument și a fost comemorat cu un adevărat martir, cu participarea Televiziunii, întrimpă un simplu discret parastas pentru Cornelius Codreanu, victimă “martirului Călinescu”, constituie pentru S.R.I. motiv de dat alarmă.

Au uitat oare actualii democrați că Armand Călinescu a fost mare și tare tocmai în timpul DICTATURII lui CAROL II-lea sau poate au considerat că monumentul este bine meritat pentru faptul că, satisfăcând dorința lui Carol al II-lea apus personal la cale asasinarea lui Cornelius Codreanu?

În raportul mai sus menționat, ca nu cumva să fie suspectat de non-“echidistanță”, la capitolul “Acțiuni extremitate”, după ce s-a referit la pericolul extremismului de dreapta, căruia i-a acordat un spațiu foarte larg, cu privire la extremismul de stângă a finit să precizeze că “au existat până acum câteva tentative izolate de constituire a unor nuclee și de această nuanță, dar intențiile inițiatorilor nu au avut aderență scontată”.

Se mai poate îndoia cineva de “echidistanță” d-lui Mărgureanu? În lumina celor de mai sus, suntem îndreptăți să ne întrebăm: S.R.I., această importantă instituție care trebuie să fie permanent preocupată de pericolele reale care ar putea periclită siguranța Statului Român, nu are și datoria de a fi cu adevarat echidistanță și să nu arunce anatemă asupra unor oameni care nu au păcălit decât prin zelul cu care și-au iubit Țara?

TACHE FUNDĂ

de Vasile cel Mare în veacul IV? Și în ce privește lecturile în general sunt alte criterii mai sigure de studiu? Un savant și un stâlp al creștinismului a vorbit astfel și cuvântul său a rămas normă permanentă în școala creștină. El e organizatorul vieții mănăstirești. Și deodată cu dezvoltarea

“Mănăstirile ne-au salvat comorile spirituale ale antichității, acele comori fără de care nu s-ar putea concepe viața modernă”, zice istoricul german Teodor Birt (pe care îl citează într-o substanțială broșură: *Istoria creștinismului ca istorie a culturii*, profesorul Theodor M. Popescu).

Mănăstirea ca instituție spirituală și culturală, cu tahigrafi, cu caligrafi și comentatori, cu tot acest alexandrinism răbdurii și migălitor, e o creație originală a Răsăritului ortodox. În veacurile următoare, ea trece și se generalizează în Apus.

Cultura europeană, orientală sau occidentală, literară, filosofică, artistică și științifică, este pentru o perioadă de cel puțin 1500 de ani, aproape exclusiv o *creație monahală*. Ceea ce numim spirit european, rezultat din fuziunea creștinismului cu antichitatea, se razină pe geniu cunoscut sau anonim al călugărilor.

(VA URMA)

NICHIFOR CRAINIC ortodoxie și clasicism

și oratorilor. Albinele nu se opresc la toate florile pentru a culege mierea, ci numai la cele care sunt de folos minciinilor lor. Tot astfel, dintre autorii clasici, trebuie selecționați cei cari “laudă virtutea și osândesc vicei”. “Când culegem trandafiri, ne ferim de ghimpuri; tot astfel, citind cărțile profane, vom culege ceea ce e bunul ele, cu grijă de a înălța ceea ce ar fi în stare să vădă”.

Sunt oare alte criterii în învățământul clasic decât stabilitățile

monahismului, cultura antică și găsește refugiu milenar. Ceea ce numim umanism și pur și simplu opera călugărească. Fiecare mănăstire e un atelier de modelare ascetică a omului după idealul Iisus Hristos; dar e tot deodată și o școală unde se studiază Sfânta Scriptură și literatura creștină. Accesorii acestui studiu e literatura clasică. În mănăstire, deci după normele lui Vasile cel Mare, se conservă cărțile clasice, se copiază mai departe și se comentează.

HOMOSEXUALITATEA, unul dintre "drepturile omului"?

Admiterea României în Consiliul Europei a făcut sub rezerva anumitor condiții. Ni s-a vorbit despre drepturile "minorităților", dar ni s-a atras atenția că o importantă condiție este și asigurarea libertății de manifestare a homosexualilor, această clauză făcând și ea parte, vezi Doamne, dintre "drepturile omului"!...Dar homosexualitatea nu poate fi socotită ca *un drept* al omului din simplul motiv că ea este *o boală* sau, mai precis, manifestarea unei boli psihice, care trebuie eradicată, nu proliferată.

Ni se pare normal ca legiuitorul să urmărească îmbunătățirea vieții omenești pe continent, iarnă și jigneasă, prin noile legiferări, simțul moral încrețător de veacuri în conștiința europeană.

Cred că nimeni nu poate tăgădui dimensiunea creștină a europeanismului. Or, creștinismul condamnă homosexualitatea pe care o protejează Consiliul Europei. Această discociere între Consiliul Europei și creștinism produce multă îngrijorare și aruncă o lumină nefavorabilă asupra celor care îl conduc. Aceasta este motivul pentru care voi expune mai jos atitudinea Sfintei Scriptură asupra problemei, având în vedere că Sfânta Scriptură reprezintă *autoritatea* numai în creștinism, dar și în rândul credincioșilor mozaici sau musulmani.

Pentru creștin, homosexualitatea este o aberație, o blasphemie, un păcat contra lui Dumnezeu și a naturii, o nebunie care desfigurează firea omenească. Ne întrebăm: pentru care motive este cerută aprobaarea acestei monstruozați de către Consiliul Europei? *Cui prodest?*

*

Citim în Sfânta Scriptură: "Și a făcut Dumnezeu pe om...bărbat și femeie. Și Dumnezeu i-a binecuvântat zicând: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți" (Fac. 1, 27-28). Avem aici motivația și termenii relației sexuale (înmulțirea, cu cei doi poli firești: bărbatul și femeia).

Aceeași motivație a dăinuirii vieții pe pământ face ca Noe să ia în corabie, salvându-le de potop, "șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiească" (Fac. 7, 2). La această unire firească dintre bărbat și femeie, din care să rezulte nașterea de prunci, se referă și Domnul Iisus Hristos: "N-ai cîtit că Cel ce i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie?" și a zis: "Pentru aceasta va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup; deci *a împreunat Dumnezeu, omul să nu despărătă!*" (Mt. 19, 4-6; Mc. 10, 6-7).

Actul sexual între bărbat și femeie a fost lăsat de Dumnezeu ca mijloc de dăinuire a neamului omeneș, dar a fost încadrat între anumite limite, peste care dacă trece, el nu mai este uman și nu-și mai justifică existența. Transformarea lui numai în act de placere, ca și pervertirea lui, sunt dezavuute în Sfânta Scriptură și în lumea creștină. Homosexualitatea implică pervertirea mininii, slujirea simțăminteelor și distrugerea iremediabilă a demnitatei ființei umane. Unora ca acestia li se adresează proorocul Isaiu: "Vai de ce ei zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumini; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!" (Is. 5, 20). Și dacă noi, oamenii, ne socotim superior animalelor necuvântătoare, prin homosexualitate ajungem chiar inferior acestora. Homosexualul nu poate fi numit decât "urâciunea pustiilor", căci actul acesta este "pustitor" (strop), iar metoda "urâcioasă" (infecția la propria și la figură)...

Violul, desfrârarea, onanismul, bestialitatea (împreunare cu animalul), homosexualitatea se numără printre cele mai joscice păcate, fiind condamnate la tot pasul de Sfânta Scriptură. Dar dintr-o toate perversiunile și abuzurile sexuale, cea mai gravă este considerată tocmai homosexualitatea. Dacă pentru celelalte păcate legate de viață sexuală erau pedepsi numai făptașii propriu-zisi, pentru homosexualitate se pedepsea uneori cetatea întreagă. Recrudescența masivă a homosexualității ar putea fi socotită un avertisment pentru apropierea pedepsirii întregului glob pământesc.

Cazul cel mai cunoscut este cel al cetăților biblice Sodoma și Gomora, cărora în fricoșată pomenire se face până în ultimele scrieri ale Sfintei Scripturi. "Și a zis Domnul: Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și *păcatul lor cumplit de greu*" (Fac. 18, 20). Stăruința lui Avraam de a nu fi pierduti și cei drepti laolaltă cu cei păcăloși (Fac. 18, 23) arată că de

răspânditi era păcatul sodomiilor, căci nu mai erau în cetate niște drepti (18,32). Cei dedăți la homosexualitate erau majoritari și săvârșeau păcatul de-a dreptul în public, fără nici o rușine și fără nici o dojană din partea nimănui. "Locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile, de la Tânăr până la bătrân, au înconjurat casa și au chemat afară pe Lot, zicând către el: Unde sunt oamenii? (Ingerii Domnului - n.n.) care au intrat să măie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaștem?" (Fac. 19, 4-5), adică să-i posedăm trupește. Lot, cunoscând gravitatea faptului și a consecințelor sale, face gestul cel mai disperat, oferindu-le pe cele două fiice ale lui, "care n-au cunoscut încă bărbat, să faceți cu ele ce veți vrea" (19,8). Deci între două reale a ales pe cel mai puțin grav, căci viața celor două fiice ale sale ar fi putut salva de la moarte întreaga cetate. Și din acest caz rezultă că homosexualitatea este infinit mai gravă decât violul sau desfrârarea.

Ticăloșii din fața casei lui Lot au fost loviti cu orbirea de la mic până la mare (Fac. 18,18). Nu cumva și cei ce ne pretind nouă românilor, să aprobăm homosexualitatea, se afă ca-n fața casei lui Lot și sunt loviti de orbire?

Ceea ce a urmat atunci se poate asemăna, ca manifestare și proporții, cu dezastrul de la Hiroshima și Nagasaki. "Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer și a stricat cetățile acestora, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele înținutului acelaia" (Fac.19, 24-25; Ic.17, 25), făcându-l scăpat doar pe Lot și familia sa.

Legiuitorul Vechiului Testament înfiercază homosexualitatea: "Deseva culca cineva cu bărbat, ca și (când s-ar culca) cu femeie, amândoi au facut nelegiuire și să se omoare, căci sângele lor asupra lor este" (Lev.20,30).

Creștinismul nu mai vrea moartea păcătosului, dar vrea izbăvirea lui.

Este de presupus că și populul a fost determinat tot de păcatul acesta, pe care mulți îl practicau, "stricând copii și tinere". O presupunem pe baza următoarelor texte: "Răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ" (Fac.6,5), "pământul se stricase înaintea feței lui Dumnezeu și se umpluse de silnicii" (6,11) și "tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ" (6,12).

Tot la acest păcat se referă și Isaya, apreciind că "dacă Domnul nu ne-ar fi lăsat o rămasină, am fi ajuns ca Sodoma și Gomora să fie asemănător cu Gomora". Pentru importanța lui, textul este reluat de Sf.Apostol Pavel în Rom.9, 29. Sf.Ap.Petru, la rândul său, ne dă exemplu de pedepsire exemplară tot cetățile Sodomei și Gomorei, pe care "oșindu-le la nimicile, le-a prefăcut în cenușă, dându-le pildă nelegiuitorilor din viitor" (2 Ptr.2,6). Nu-s oare acei "nelegiuitori" partizanii de astăzi ai homosexualității, care caută să generalizeze și să oficializeze? Să mai însemnăm că și Sf.Ap.Iuda amintește de pedepsirea celor două cetăți "pentru că s-au dedat la desfrârare și au umblat după trup străin" (Iuda,7).

Mărimea pedepsei ne arată gravitatea faptului. Numai refuzul de a primi învățătură lui Hristos va fi pedepsit mai rău decât Sodoma și Gomora (a se vedea Mt.10, 15;Mc.6,11;Lc10, 12).

Desigur, doctrinarul Noului Testament, Sfântul Apostol Pavel, nu putea să lasă nedezbatută această problemă atât de gravă și de plină de consecințe. La homosexual se referă, de pildă, când le scrie efeseniilor: "Cele ce se fac în ascuns de ei, rușine este a le și grăi" (Ef.5, 12). Cei ce practică, aprobat și popularizează homosexualitatea nu găndesc corect și nu cunosc realitatea mecanismelor vieții: "Ei s-au rătăcit în gândurile lor și înima lor cea nescotită să fi înțelepică. Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni" (Rom. 2, 21). Consecință: "De aceea Dumnezeu i-a dat necurăție, după poftele inimilor lor, casă și pângărească trupurile într-ei, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit săpturii în locul Făcătorului" (24-25). Concretizând, Sf.Pavel scrie: "Pentru aceea Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci până și femeile au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii (referință la lesbieni - n.n.). Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușine și luând în ei răsplată cuvenită rătăciri lor" (Rom. 1, 27). Și învinuindu-i pe cei de atunci, îi învinuiesc implicit și pe cei din veacul nostru: "Aceștia, deși au cunoscut dreapta orănduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednițe de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și incuviințează celor ce le fac" (Rom.2, 32). Dacă noi, creștini, socotim Sfânta Scriptură a fi cuvântul lui Dumnezeu și dacă ne-am angajat să trăim după acest cuvânt, cum să acceptăm propunerea Consiliului Europei cu privire la homosexualitatea??

Sf.Pavel mai arată că sodomiții n-au parte de împărăția lui Dumnezeu (I Cor. 6, 9), fiind ei "înfierăți în cugetușul lor" (I Tim.4, 2), oprind de la căsătorie (idem), "lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești" (Rom. 1, 27).

Pe baza celor schițate mai sus, socotim că "înțelepții" care conduc Consiliul Europei ar trebui să reflecte mai temeinic la cele cerute de ei lumini creștine. Lumea creștină condamnă ferm homosexualitatea, în numele lui Dumnezeu și al vieții; lumea creștină se teme dintotdeauna de consecințele monstruoase ale acestui păcat. Sau poate că cei de la Consiliul Europei doresc tocmai pieirea lumii creștine?...

Dorim să facem parte din Consiliul Europei în calitate de români și de creștini, iar nu în calitate de ocrutori ai homosexualității. Pentru noi, rămâne valabilă răspunsul dat de Apostolii Petru și Ioan în fața sinedriului, când li se poruncează să nu mai învețe în numele lui Iisus: "Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim ce am văzut și am auzit" (Fapte, 4, 19-20).

Pr. VICTOR MOISE

LUMEA ARABA, adevăr și prejudecată

7. ISLAMUL după MAHOMED

8. CALIFII LEGITIMI

Istoria politică a Islamului nu cunoaște o delimitare între autoritatea temporală și cea spirituală. Încă de la înțemeierea Islamului, religia și politica au fost contopite într-o unitate perfectă. Actul de înțemeiere al religiei islamicice a fost concomitent cu înființarea statului islamic. Marele islamist W. Montgomery Watt remarcă, pe de altă parte, că nouă stat înțemeiat de Mahomed a fost în fapt o "federatie a triburilor arabe", o adevărată *Pax islamică* în universul neîntreruptelor conflicte dintre seminții de beduinii.

Înainte de islamizare și de integrarea lor într-un edificiu statal, beduinii trăiau din jefuirea caravanelor negustorilor care străbateau Peninsula. Sistemul centralizat, înțemeiat de Mahomed, interzicea însă astfel de acte de forță, intrucât, de la constituirea statului, recursul la forță va fi decis de putere centrală. Dărindu-că beduinii să accepte această interdicție, ar trebui să li se ofere un echivalent, o compensație. Această compensație s-a concretizat în expedițiile de cucerire islamică, fără care ar fi fost cu neputință menținerea unității federatiei triburilor arabe. Paceau internă și expansiunea externă sunt realități complementare. Paceau internă le-a permis arabilor să creeze o armată puternică, capabilă să poarte războaie de cucerire. Din această perioadă istorică în care s-a produs atât instituționalizarea religiei islamicice, cât și transformarea beduinilor din jefuitori într-o armată care duce acțiuni coordonate dincolo de hotarele Peninsulei, datează concepțele de *Dar al-Islam* (casa Islamului) și *Dar al-harb* (casa războiului).

Din nucleul inițial al acestei *Pax islamică*, adică din orașul-stat Medina, s-a declanșat lupta împotriva celor două mari imperii ale timpului, cel roman și cel persan, luptă din care vatriu și se vanaște, într-un răstimp impresionant de scurt, un nou imperiu, Imperiul islamic, condus de urmășii Profetului, de califii. O sistematizare a istoriei lumii musulmane sub conducerea califilor distinge următoarele patru mari perioade:

1. Perioada primilor patru califi legitimi "al-khulafa' al-rashidun" (632-661), denumită și *Perioada Rashidun*.

2. Perioada Omayyazilor (661-750) în timpul căreia a avut loc transformarea califatului dintr-o instituție electivă într-o conducere regală dinastică.

3. Perioada Abbasizilor (750-1258), epoca de înflorire a Islamului, în care se menține conducerea regală dinastică, domnia trecând în casa Banu al-Abbas.

4. Imperiul Osmanic (1300-1922) înțemeiat de Osman I. Caracteristica acestei perioade constă în faptul că în funcția supremă a Islamului, locul arabilor este luat de turci.

Nu a lipsit mult ca la moartea lui

Mahomed, întregul edificiu religios și politic pe care acesta îl înjighebase în anii petrecuți în Medina să se prăbușească deoarece, în timpul vieții sale Profetul nu și-a pus niciodată problema succesiunii. După o serie de neînțelegeri între medinezi și meccani refugiați odată cu Mahomed, cei din urmă și-au impus punctul de vedere și ca successor al său a fost ales *Abu Bakr* (632), iar la moartea acestuia, *Omar* (634).

Abu Bakr era tatăl soției favorite a Profetului, Tânără Aïsa, dar ceea ce l-a recomandat ca successor al lui Mahomed nu au fost legăturile de rudenie, ci capacitatea sa de conducător într-un moment în care opera de unificare a triburilor arabe era departe de a fi consolidată. Trebuie însă să precizăm că autoritatea succesorilor lui Mahomed era de o cu totul altă natură decât fusese misiunea și prestigiul acestuia. Ei erau numai locuitorii Profetului - *Califi* -, iar nu profeti, aşa cum fusese Mahomed, instrument al Revelației divine. Prin Mahomed, omenirea primise Legea, unică și definitivă, astfel că rolul califilor se limita la aplicarea Legii și la guvernarea comunității, vechind ca Legea să fie respectată.

Problema principală căreia a trebuit să-i facă față nouă conducere a fost prezentarea unității realizate de către Mahomed mai mult cu forță, decât prin adeziune liberă. Subordonarea triburilor de beduini față de o conducere centrală era destul de neînșură, deoarece arabi erau inclinați să considere că obligația de a respecta jurământul de credință făcut unei anumite persoane avea valabilitate numai atât timp cât persoana respectivă era în viață. Ca urmare, în lumina acestei modalități de a interpreta valabilitatea unui jurământ, la moartea Profetului, unele triburi s-au considerat dezlegate de obligațiile asumate prin jurământul depus lui Mahomed, putându-și reia vechea starea de libertate. Pentru a pune capăt, încă din germen, acelor de nesupunere și răzvrătire a fost necesar ca Abu Bakr, ajutat de conducătorii militari, să acioneze cu toată energia, dar și cu multă diplomatie. Ceea ce însă a contribuit hotărâtor la înăbușirea spiritului de răzmerită a fost angajarea triburilor de beduini în campaniile de cucerire inițiate de Abu Bakr și continuante de Omar.

Acțiunile Profetului în ultimii ani ai vieții sale au subliniat clar ideea că datoria principală a Islamului este fie de a-i converti, fie, dacă acest lucru nu e cu putință, de a-i subjuga, pe necredincioși. Dar expedițiile

întreprinse sub conducerea sa în acest scop nu au depășit hotarele Arabiei. În schimb Abu Bakr și Omar s-au incunyat să treacă dincolo de granita de nord a Peninsulei, atacând cele două mari imperii ale timpului, Imperiul roman și Imperiul persan.

Această acțiune militară nu a avut însă caracter de aventură. În

prealabil, conducătorii arabi luaseră cunoștință de starea de slăbiciune internă în care se găseau cele două împărați, starea de slăbiciune despre care sunt necesare căteva precizări de natură să explic succesele fulgerătoare obținute de arabi.

În momentul în care se dezvoltă o ofensivă arabă, Bizanțul și Persia se găseau la capătul unui lung și istovitor război care slese puterile ambilor combatanți. La această adâuga faptul că nici bizantinii și nici perșii nu aveau unități de pază la hotarele cu arabi. De-a lungul întregii lor istorii, triburile de beduini nu constituiră o primejdie pentru cele două imperii. Dar factorul hotărător în înfrângerele suferite atât în Bizanț, cât și de Regatul sassanid a fost modul în care au reacționat populațiile aflate sub stăpânirea lor la invazia arabă.

Imperiu bizantin nu a fost capabil să asimileze și să helenizeze popoarele semite din Asia și pe copiii din Egipt. Regimul apăsat de impozitelor și impopularitatea latifundiilor greci a stimulat tendințele de autonomie ale populațiilor autohtone, tendințe care adeseori îmbrăcca formă de reacții religioase față de Constantinopol. Arameii din Siria și copiii aderașă la monofizism și ca urmare erau persecuți de Biserica oficială, iar creștinii nestorieni fusese să nevoiți să se refugieză în Regatul sassanid.

În ceea ce privește armamentul și tactică de luptă, arabi nu erau superiori adversarilor lor; în schimb le erau superioiri în ceea ce privește pregătirea morală. Insufleții de un crez religios proaspăt și stimulați de perspectiva obținerii unor prăzi bogate, beduinii se luptau cu mult mai multă convingere decât trupele de mercenari din slujba Bizanțului sau decât armata persană demoralizată de înfrângările suferite de Chosroes II și de războiul civil din perioada 628-632, când s-au perindat 12 suverani pe tronul regatului.

*

În august 634, după numai doi ani de activitate în funcția de calif, Abu Bakr moare și în locul său este ales Omar. Lui îi revine meritul de a fi dezvoltat în invazia arabă, împlinind astfel dorința testamentară a lui Mahomed de a cucerii Siria, denumire sub care se subînțelege cucerirea întregii lumi.

În vara anului 634 trupele de beduini conduse de Yazid invadă Palestina, înfrângând armata imperială. Patricianul Sergios, conducătorul armatei bizantine, căde în luptă, dar cucerirea nu poate fi desăvârșită din cauza efectivelor arabe, puțin numeroase, angajate în această acțiune. La începutul anului următor steagul verde al Profetului se dezvoltă asupra Regatului sassanid, obținându-se strălucitoare victorie de la Qadisia, unde armata persană este distrusă, iar invignerul lui se deschide drum liber spre centrul teritoriului înamic. La scurt timp este cucerit Damascul, iar până la sfârșitul anului 637 este cucerită întregă Babilonie, inclusiv Ctesiphonul, capitala regilor perși. În urma acestui eveniment, Regatul sassanid încetează de a mai exista.

Fără nici o clipă de răgăz, invazia arabă continuă cu o energie sporită. În timp ce armatele din nord desfășoară Imperiul persan, cavaleria arabă obține o victorie decisivă la Yarmuk, un afuent al Iordanului, asupra armatei bizantine. Soarta Siriei este pecetuită. Alepul și Antiochia, lipsite de apărare, se predau. În februarie 638, după o înverșunată rezistență condusă de patriarhul

Sophronios, Ierusalimul cade în mâinile arabilor. Ca o recunoaștere a importanței spirituale a orașului Sfânt, califul Omar vine ca pelerin în cetatea proaspăt cucerită. Între anii 639-640 arabi continuă ofensiva în Siria, ocupă Mesopotamia bizantină și invadă Armenia, a cărei capitală, Dvin, este cucerită. Într-anii 639-642 are loc cucerirea Egiptului de către expediția condusă de generalul Amr. În anul 641, este cucerit Mosul, în 642 este cucerită Alexandria, patrundând pe coasta de nord a Africii până la Barca. Pe frontul persan, armatele arabe trece munții Medo-Persie și cuceresc Nihwed-ul, apoi Teheranul, patrundând în Azerbaidjan. În anul 643 este cucerit Tripolisul, în Africa de Nord, iar în anul următor sunt ocupate Ecbatana și Ispahanul.

*

De îndată ce Siria și Palestina au devenit posesiuni sigure pentru arabi, a avut loc un masiv proces de migrație spre nord și est, comparabil numai cu migrația seminților germane în provinciile romane, cucerite. În această uriașă deplasare de populație au fost antrenate și femeile, dar nu într-un număr atât de mare, încât să satisfacă nevoile arabilor. Ca urmare, cuceritorii și-au coplestat harenumurile cu concubine creștine și evreice. Copiii rezultați din aceste legături erau considerați urmași legitimi, astfel că în următoarele reglementări privind apartenența la națiunea arabă, în anul 644 numărul arabilor din Siria și Palestina depășea o jumătate de milion.

Pentru a păstra nealăterat spiritul războinic al arabilor, Omar le-a interzis cuceritorilor să devină proprietari de pământ și să se îndeletnicească cu agricultura în provinciile cucerite. În compensare, din uriașele prăzi de război, armata primea patru cincimi și numai o cincime era trimisă populației din patrie. Din reglementările sale, menite să asigure o severă sobrietate în rândul armatei au fost curând nescotite. Conducătorii nouilui imperiu au realizat faptul că pozițiile lor dominante erau cu atât mai sigure cu căt se bazau pe o avere mare și, în consecință, s-au străduit să acumuleze căt mai multe bogății. Nobili din tribul coreiștilor, seminția din care se tragea profetul și care defineau toate funcțiile de conducere au devenit posesorii unor averi impresionante. O realitate care justifică îngrijorarea lui Omar în fața tendinței manifestate de conaționalii săi de a aluneca pe panta ademenitoare a luxului și bogăției.

În anul 644, în timp ce conducea rugăciunea, Omar este înjunghiat de un sclav persan. Înainte de a-și da sufletul, s-a străduit să determine comunitatea să-l aleagă pe Abd-ar-Rahman ca succesorul său, dar nu a reușit. Cum califul trebuia ales prin consens, elanumit o comisie formată din șase bărbați, din rândul personalităților marcante ale comunității, care să-l numească pe nou calif. Comisia l-a preferat pe cel mai slab dintre ei, în speranța că-l vor putea meneară cu ușurință pentru a-și proteja interesele personale și a-și menține funcțiile de conducere. Astfel, *Othman ibn Affan*, provenind din ramura omayyazilor a tribului coreiștilor, ginere și fost secretar al Profetului, devine cel de al treilea calif al Islamului. (va urma)

Gabriel Constantinescu

Evreii în ROMÂNIA

Articolul 7

Eforturile depuse de evreii care au invadat România în secolul 19 de a obține "împărtinenirea", cu toate drepturile civile și politice care decurg din calitatea de cetățean român, au fost sprijinite de cele două mari organizații internaționale, "Alianța Israelită Universală" și "Inaltul Ordin B'nai B'rith".

"Alianța Israelită Universală" a fost înființată în anul 1860 de către Isaac Moise Crémieux, avocat și om politic francez și de bancherul englez, de origine iudaică, Moses Haim Montefiore, înnobilat de regina Angliei cu titlul de barennet. Sediul "Alianței" se găsea la Paris, președinte de onoare fiind Marele Rabbin al Franței. Scopul principal urmărit de această organizație era obținerea pentru evrei, în toate țările în care viață, egalitatea depline cu populația băștinașă (drepturile civile și politice). Un prim succes, răsunător, în această direcție, a fost realizat de "Alianță" în anul 1870 când, prin "Decretul Crémieux", s-a acordat cetățenie franceză tuturor evreilor din Algeria.

Cea de a doua organizație iudaică internațională, "Inaltul Ordin B'nai B'rith", a fost înființată la New York în anul 1843. Ea are un caracter ocult, posedând ramificații în toate țările în care trăiesc evrei și, împreună cu formațiunile secrete ascendente ei "B'nai Mosche", "B'nai Israel" și "B'nai Zion", influențează viața economică, politică și culturală în întreaga lume.

Amândouă aceste organizații iudeice au intervenit în viața politică a Statului Român pentru a determina guvernul să le ceară să legifereze "împărtinenirea" evreilor. O astfel de intervenție se pare că a primit răspuns favorabil de la Domnitorul A.I. Cuza, care în mesajul din 6 decembrie 1864 declară solemn: "Înțând seama de împrejurările locale, guvernul va lua măsuri curente pentru emanciparea Românilor de rit israelit".

Dar declarația Domnitorului nu a fost urmată și de reglementările legislative dorite de evrei, problema "împărtinenirii" rămânând nerezolvată până la deronarea lui A.I. Cuza, la 11 februarie 1866. Ea va fi însă reluată în cadrul lucrărilor de elaborare a Constituției de la 1866. De data aceasta însă, partizanii ideii că "religia nu poate fi un obstacol la împărtinenire" se vor confrunta cu o grupare ideologică ieșită din școală lui Simion Bărnuțiu, care la 2 mai 1848, în Biserica de la Blaj rostise principiu: "libertatea fiecărui națiunii nu poate fi decât națională, deoarece libertatea este apărătoarea bunurilor vieții și cel mai mare este tocmai naționalitatea". Membrii acestei grupări, denumiti "fracțiunea liberă și independentă" erau antisemiti, exprimând prin poziția lor nu numai un principiu, ci și o stare de spirit care domnea atât în Moldova, cât și în Muntenia.

Relatănd desfășurarea acestor evenimente, istoricul I.Lupaș scrie în ISTORIA UNIRII ROMÂNIILOR (apărută în anul 1937) următoarele:

"La 16 Iunie s'a început desbaterea proiectului de constituție. Din cauză că proiectul (publicat în ziarul Românul din 5 mai 1866) în forma cel-o dăduse guvernul Locotenentei Domnesti prevedea la articolul 6 că religia nu poate fi un obstacol la împărtinenire, opinia publică s'a alarmat mai ales în Moldova pe cehiște evrească.

Moldovenii înaintările Adunării proteste cerând să nu se dea drepturi politice Evreilor și să nu fie împărtineni. S'au pornit agitații antisemite în multe orașe moldovene, participând și studenți crescând în ideile lui Bărnuțiu și ale fraționistilor. Evreii plângându-se consulului austriac și prefectului din Iași, acesta a intervenit și stăruitorul într-o apărare lor, arestand cu invocarea guvernului pe antisemiti Dr. Fătu și profesorul Petru Suciu, cari au fost însă curând eliberați.

Sub întruirea acestor mișcări antisemite, comitetul delegaților însărcinăți cu cercetarea proiectului, pastrând principiul arătat în articolul 6 adăugă un aliniat nou propunând să fie lăsată în grila vitoarei Adunării legiuitorare regularea felului cum să se dea drepturi politice Evreilor. Nu era în aceasta propunere decât un mijloc potrivit pentru amânarea chestiunii.

Agitația contra Evreilor spori, după ce a susțit la București coreligionarul lor Isac Adolf Crémieux, fost ministru de justiție al guvernului revoluționar din Paris la 1848. Cu scop să îndepărteze guvernul și Adunarea să fie cu prietenii Evreilor. Crémieux a finisat o consultare intimă cu un însemnat grup de deputați chiar în localul Camerei, apărând

cauza Evreilor și făgăduind un împrumut de 25 milioane franci - făgăduindu-l ademenitorare în împrejurările de atunci, când Țara lupta cu mari neajunsuri și lipsuri bănești. Această intervenție a îndemnat guvernul și pe mulți dintre deputați să păstreze principiul arătat în articolul 6, ceea ce a pricinuit tulburări antisemite și în capitala țării. Locuitorii Bucureștilor au înconjurat localul Adunării amenințând cu strigăte împotriva Evreilor. Brățianu, care la început sprijinise principiul admisirii Evreilor la împărtinenire, sub apăsarea acestui curent popular, cu simbolul de potrivirea la împrejurările, s'a mlădăiat repezând stăruind pentru retragerea articolului și afirmând că <<Evreii au devenit o plagă socială pentru Români și când națiunea este amenințată se deșteaptă și devine nu intolerant, ci prevăzătoare>>. Mulțimea întărăstată a devastat atunci sinagoga evrească din București.

Cei ce apărău pe față în Adunare ideile antisemite erau deputații moldoveni <<fracțiunii>>, iar dintre Munteni cei grupați în jurul ziarului <<Trompetă Carpaților>> (redactat de Cezar Bolliac). Antisemiti nu erau grupați într-o singură tabără, ci răspândiți între celelalte partide politice. Chestiunea evrească luându-se a doua oară în desbatere, textul articolului 6 din proiectul de constituție a fost înlocuit cu dispoziția, că "numai locuitorii de rit creștin pot primi dreptul de împărtinenire".

Astfel mișcarea populară antisemită a avut atunci rezultat. Majoritatea deputaților s'a putut sprijini pe dorința maselor populare, potrivnice oricarei concesiuni în folosul Evreilor. Mai târziu însă, cu prilejul revizuirii constituției, la 1879, în chestiunea naturalizării Evreilor, România a fost sitată a se îndoi sub apăsarea politică din afară".

Articolul 6 din proiectul de constituție propus de guvern va deveni articolul 7 al Constituției din 30 iunie 1866, votat în unanimitate de toți deputații prezenți (91), în următoarea formulare: "Numai străinii de rit creștin pot dobândi împărtinenire". Această dispoziție deși se prezenta sub formă unei prohiții care li îovea pe toți străinii de rit necreștin, ea îi avea însă în vedere numai pe evrei, fapt care se înscria pe linia unei mentalități tradiționale, conform căreia *elementul constitutiv al naționalității este credința religioasă*.

Evreii din România și sprijinitorii lor din Occident nu s-au împăcat însă cu gândul că o națiune mică îi se poate opune. Si atunci ca și astăzi, organizațiile iudeice aveau ușile larg

deschise la cancelariile marilor puteri și, prin presiuni exercitate de marea finanță, puteau să-și impună punctul de vedere. În următoarele de umili și îngemuncii România le fu oferit de Congresul de la Berlin, deschis la 14 iunie 1878.

La această întâlnire internațională, reprezentanții României, "Brățianu și Kogălniceanu", scrie Nicolae Iorga în GESCHICHTE DES RUMÄNISCHEN VOLKES IN RAHMENSEINER STAATSBILDUNGEN apărută la Gotha în 1905, "trebuiau să ia parte numai ca informatori; puteau să prezinte dorințele și plângerile sării lor numai într-o singură sedință și apoi trebuiau să părăsească sala". Cum ceea ce urmărește de fapt reprezentanții României era recunoașterea independenței statului român, puterile semnătare ale Tratatului semnat la 28 iulie 1878 au statutoric prin art. 44 că "naționalii tuturor puterilor, comercianți, sau alții, vor fi tratați, în România, fără deosebire de religie, pe picior de perfectă egalitate". Așadar recunoașterea independenței era condiționată de modificarea articolului 7 din Constituția Țării în sensul dorit de evrei.

Pentru ca, însă, să nu se strecoare impresia că mult controversatul articol 7 ar fi fost expresia unui antisemitism de stat, practicat în România Mică, să-l lasăm pe Nicolae Iorga să prezinte adevărată față a lucrurilor, citând în continuare din opera menționată mai sus. "De când fusese introdus în Constituția din 1866, articolul articol 7, condiția de <<supuș>> (Unterthanen) nu le mai apără evreilor localnici firește de dorit, căci se înălțăreaza jurisdicția consulară și totușă scutirea de impozite a <<unterthanilor>>, iar, de cănd se întemeiază acea <<Alliance israélite>>, care exercită o mare influență asupra statelor Apusului, în nevoie de capitaluri, plângerile împotriva românilor intoleranți și denunțarea persecuțiilor evreilor și a legilor antisemite din această țară nu mai conținări. De fapt nu se urmărește decât împiedicarea așezării în state a evreilor, cari pe lângă celelalte plăgi mai aduceau și răunul răchiul și camăta; încolo, administrația negrepățită nu se îngrijea cumva mai rău de evrei decât de adevărați și ai sării. Numai rareori se ajungea la bătăi între evrei și plebeia de jos, și atunci evreii dădeau de cele mai multe ori prilej, fiindcă, de pildă, într-un oraș moldovenesc ei provocă tulburări de stradă numai pentru că o femeie, o preotă sau, privile în înmormântarea unui rabin făcător de minuni. Privite din departe, aceste lucruri apărău atât, și acolo se crezut că se aduce un mare serviciu evreilor, românilor însăși, ba chiar omenirii, când se ceru să fie recunoscuți drept cetățeni cu drepturi egale toți <<evreii români>>, cari vorbeau o limbă străină și aveau sentimente străine, se împotrivesc oricărui măsură sanitare și culturală și, pe deasupra, erau și foarte săraci. În acest sens, după insistențe, mai ales ale Franciei, Congresul din Berlin puse ca o a doua condiție a recunoașterii neînălțării pretenția ca pe viitor toți <<filii sării>> să fie deosebită de religie să aibă drepturi egale.

Această nouă umiliță ar fi putut să răstoarnă foarte lesne primele persecuții evreiesti în România, dar guvernul se purta foarte cuminte și împiedică astfel această nenorocire, cu toate că o parte din deputații moldoveni, cari nu voiau să constată la nișă o concesie, săcură opozitie. Puterile apusene, Anglia, Franța și Germania, e adevărat, lăsând chestia independenței de fapt nehotărătită, Anglia însă își rechemă îndărăt reprezentantul fără acreditație, până să se reguleze chestia evreilor. La început Camera hotără că se vor lua în considerație cererile Congresului și că totul, afără teritoriul, se va regula pe cale constituțională."

La lucrările Congresului de la Berlin, conduse cu "imparțialitate" de Bismarck, interesele evreiesti au fost susținute fără rezerve de plenipotențiarul francez William Henry Waddington și de reprezentantul Angliei. Singurul care a achiziționat o palidă opozitie la pretențiile iudeismului internațional a fost reprezentantul Rusiei, Prințul Gorceacoff, dar care a cedat în cele din urmă la insistențele lui Bismarck, fiind mai interesat de "noaua ordine" din Balcani și de căștigurile teritoriale obținute în dauna României (cedarea celor trei județe din sudul Basarabiei). Ca urmare România a fost obligată să se conformeze articolului 44 din Tratatul de la Berlin și să revizuească Constituția, modificând articolul 7. Din fericire, la data când s-a pus problema revizuirii Constituției, dându-se astfel curs presiunilor occidentale, România a avut oameni politici pe măsura gravității situației. Ei au sărutat să facă față că în cincea acestui moment dificil din istoria țării, punând interesele naționale mai presus de orice.

(va urma)

In această toamnă, marii noștri ginditori interbelici au fost bine reprezentați pe plan editorial. La Editura "Timpul" din Iași continuă aventura editorială și publicării manuscriselor lui Petre Tutea. A apărut vol. 2 din *Omul. Tratat de antropologie creștină* (considerat opera sa fundamentală). Rămîne de văzut dacă, după experiența primului volum și pe fondul unei estomării a "mitului Tutea", carteau va mai avea succesul de public al celor anterioare. Păcat că nu se scrie și nu se publică și ceva substanțial despre *Tutea* (cartea d-lui Radu Preda, *Jurnal cu Petre Tutea*, rămînind deocamdată singulară).

Cea mai activă și mai serioasă este tot Editura "Humanitas". Aici s-a reeditat în ultima vreme, în volume separate (*Eonul dogmatic, Cunoașterea luciferică, Censură transcendentă*), incitarea *Trilogie acunoașterii* (prima dintre cele patru trilogii filosofice ale lui Lucian Blaga). Mai ales *Eonul dogmatic* constituie, neîndoinalnic, una dintre cele mai însemnante cărți de filosofie ale veacului nostru (din nefericire aproape necunoscută în Occident și destul de puțin citită sau comentată și-n ţară). Cartea continuă să-și păstreze actualitatea, ca posibil răspuns - între altele - la criza spirituală a lumii contemporane. Excelență introducere în problematica generală a dogmei, de pe poziții filozofice, iar nu teologice, ea poate clăti multe prejudecăți curențe și poate stimula demersuri "procopitoare" în săracia speculațivă a vremurilor de azi.

Tot la "Humanitas" s-a reeditat de curînd o scriere mai puțin cunoscută a lui C.Noica: *De caelo. Încercare în jurul cunoașterii și individului* (apărută, în prima ediție, la Editura "Vremea" din București, în 1937). Acea carte "cunoașterii spornice" (concept fundamental al discursului filozofic noicist), un eseu de subtilă meditație asupra statutului istoric și spiritual al omului contemporan, tot mai certat cu transcendentele, dar și tot mai condiționat de ele...

Marele contemporan și prieten al lui Noica, Mircea Eliade, este prezent la aceeași editură cu primul volum al *Jurnalului său* (în care universul ideilor copleșește și transfigurează universul faptelor, dind paginile o înaltă valoare paideică). Din *Romanul adolescentului miope*, din *Încercarea labirintului*, din cele două volume de *Memoria și din numeroasele pagini de Jurnal* se intregesc biografia exemplară și portretul spiritual complex al celui mai "implinit" om de cultură de la noi (adică dintr-o cultură ce stă de veacuri sub semnul "neîmplinirilor"). A fost M.Eliade numai o excepție sau a fost deschizător de drumuri pentru o epocă a împlinirilor românești? Ne vom lămuri poate peste vreo 30 de ani.

O întreprindere editorială neobișnuită la noi s-a realizat luna trecută, sub firma d-lui Liiceanu: volumele *Jurnalul de la Tescani și Oglinziile*, semnate de d-nii Andrei Pleșu și respectiv Petru Creția, s-au publicat, în Colecția "Ex libris" a Editurii "Humanitas", în două variante: una bibliofilă, alta pentru publicul larg. Să luăm cauzul d-lui Pleșu, personalitate mult mai mediatisată în anii din urmă. *Jurnalul de la Tescani*, însotit de contribuția grafică a d-lui Horia Bernea, e o carte mai degradă "subijtă" decât substanțială. E drept că mișcările de gînd sunt de multe ori memorabile, dar mai ales prin măiestria cioraniană a notării lor. N-o să dăm citate aici; carteau, în varianta "populară", e la indemna oricui și se poate

lectura într-un ceas. Constitue ea "o deziluzie"? Depinde de ce-o raportezi. Mărturisim că pe noi, în raport cu "orizontul de așteptare" pe care ni-l creștem, ne-a descuprăit puțin. Să fi fost alta impresia sădă aveam acces la varianta bibliofilă (care costă aproape... un sfert de milion de lei)! Poate se va găsi un bibliofil să-ne-o spună... Sar zice că d-l Pleșu, folosindu-și aura de fost "dizidenț" (surghiunit la Tescani), s-a hotărât să scoată de la admiratorii rafinății domnieșale nu numai laude, ci și ceva bani. Noi ne rugăm sincer ca afacerea să meargă, căci poate așa d-l Pleșu va căpăta mai multă independență materială și nu va mai accepta să fie unealta obedientă a "mușchilor" d-lui Zigu Ornea!

Si pentru că veni vorba: pătănia recentă a lui Alexandru Papilian, nevoit să-și întrerupă colaborarea la revista "Dilema", nu poate să nu ne pună pe gînduri. "Directorul revistei, Andrei Pleșu, mi-a telefonat și mi-spus că este <<foarte încurcat>> de situația creată de ultimul meu articol... Se pare că unul dintr-o redactorii revistei <<Dilema>> a avut impresia că articolul meu și legat de el și-și prezenta demisia. În consecință, m-am hotărât să nu mai colaborez la revistă din două motive. Unul ar fi că subiectul pe care l-am tratat în articolul respectiv se referea la perioada dificilă a proletcultismului... faptul că am atacat această perioadă pare că nu e convenabil pentru echipa de la revista <<Dilema>>... Al doilea motiv este relația personală pe care o am cu Andrei Pleșu, o relație care, în momentul când acesta îmi telefonează și îmi spune că <<foarte încurcat>>, eu înțeleg încurcătura și mă retrag" (a se vedea declarația smulsă telefonic d-lui Al.Papilian de către "Evenimentul zilei" și publicată în Numărul din 14 octombrie a.c.).

Această reacție stupidă din sinul dilematicei redacții (în care d-l Pleșu devine tot mai neputincios) se va fi datorat năumai articoului în cauză, ci și, probabil, "originii nesănătoșă" a romancierului nostru de la Paris (prin vinete căruia surge singele "gândiristului" Victor Papilian). Cert este că nu ne aflăm în fața primului caz de acest gen petrecut la "Dilema". Cunoaștem cel puțin două cazuri relativ asemănătoare: cel al teologului Teodor Baconsky și cel al publicistei Dora Mezdrea. D-l Zigu Ornea și cercii domnieșale, majoritatea alegorii, exercită o adeverătă dictatură internă atât la "Dilema" și "Fundatia Culturală Română", cât și la "România literară", tăinuindu-și fără scrupule trecutul maculat și terfelind sistematic toate valorile noastre tradiționale (înfrunte cu Eminescu, Nae Ionescu și Mircea Eliade, fără a fi uitați nici Crainic, Tutea, Cioran și-a.m.d.).

Piță cînd? Păi pînă cînd oamenii de calibru d-lor Andrei Pleșu sau Nicolae Manolescu se vor decide să iasă bărbătește din "încurcătură", dacă nu de dragul demnității noastre naționale, măcar dintr-o trezăre de orgoliu personal. Sau se tem cumva că, încercind să ia taurul de coame, nu vor mai rămîne ceea ce sănătă? Atunci ar însemna că ne putem lua adio de la

un posibil viitor românesc.

Pentru cei care nu și-au pierdut, în mizeria prezentului românesc, sensibilitatea față de mareea cultură, semnalăm o carte de excepție, apărută tot la "Humanitas": Francis E.Peters, *Termentii filosofiei grecești* (tradusă din limba engleză de d-l Dragan Stoianovici). Prețul de 1800 de lei nu trebuie să spere: de data aceasta merită. Lucrarea, foarte serioasă, este de o nemăsurată utilitate într-o lume în care semidictismul înflorestă pretutindeni, iar oamenii (chiar și cei de cultură) se joacă adesea irresponsabil cu marile noțiuni filosofice sau teologice. Iată cum își motivează demersul autorul însuși: "Este o necesitate evidentă să încercăm a ne apropie de greci printre o mai mare fideliitate față de limbajul lor... din perspectiva problematicei pe care o dă în vîileg trătarea succesiivă a unor dintre concepțele lor de bază... Prezentarea care urmează desprinde, aşadar, un număr de copaci din pădurea care cîteodată amenință să ne covorisească petoții..." (Prefața, pp.5-6). Valoarea instrumentală a cărții crește prin anexarea unui "Indiceromângrec" (pp.284-325). Păcat că s-a omis includerea unui "Sumar" orientativ, fie la începutul, fie la sfîrșitul volumului.

O carte de rafinament cultural, pe cît de discutabilă, pe atît de interesantă, este și André Boulanger, *Orfeu. Legături între orfism și creștinism* (trad. de d-l Dan Stanciu, Editura "Meta", București, 1992 - Colecția "Ouroboros"). Volumul face parte de multă vreme din bibliografia clasică a problemei (traducere românească s-a efectuat după ediția pariziană din 1925). Editorii români nu și-au permis nici o notă propriu. Simplu enumerare a capitolelor este încitantă: "Originea și începiturile orfismului", "Evoluția orfismului", "Orfism și iudaism", "Orfism și Sfîntul Pavel", "Orfismul și gnoza", "Orfeu în arta creștină", la care se adaugă un fel de sinteză finală: "Orfism și creștinism". Cartea lui Boulanger, se înțelege, nu trebuie creditată teologic, ci doar cultural. Alt mintere ar poate deveni pricină de smintele, mai ales într-o lume în care confuzia spirituală tinde să capete formulele celui mai aberant eclectism.

Nam apucat să ne referim pînă acum la publicația periodică "Învierea" (din care stau să iasă, se pare, Numerele 2 și 3). Revista a căpătat autorizația legală încă din 1990, propunindu-și să fie (deocamdată) trimestrială. Numărul 1 (pe care-l avem în vedere aici) a apărut însă abia în 1993, la București, sub patronajul și cu îndrumarea "Ligii pentru Apărarea Adeturului Istoric" și "Asociației foștilor președinți și fruntași ai organizațiilor studențești" - răsuflată, vă rog! - "libere, independente și unitare" din epoca autonomiei universitare 1919-1948 și 1990" (cu greu să-ar fi putut închipui un nume mai lung de "persoană juridică"!). Desigur, pe ultima pagină (272!) ni se înșiră un "Comitet de Redacție" alcătuit din 22 de persoane, răspunderă acestui prim volum și-o asumă în exclusivitate d-nii Șerban Milcoveneanu și Victor Macarevici. Grosul trebii pare însă

să-l fi făcut d-l Dr. Șerban Milcoveneanu (se schițează unele lămuriri la paginile 8-11, în textul intitulat inițial "Învierea", dar care, reluat pe fiecare pagină, devine, "Învierea Națiunii în Sfîntul Exil"! Să fie vorba despre ceea ce la *Cuprins* trece drept "Editorial: Cum s-a decis revista"? Foarte probabil, deși avem trei titluri diferite, iar la *Cuprins* nu se indică și paginile! Volumul e plin ochi de astfel de...hai să le zicem "stîngăci"). Paginile purtănumără d-lui Milcoveneanu alcătuișces, considerate la un loc, cam o jumătate din volum (articole, scrisori, memori, discursuri ocasionale, "mesagi"), declarării, avertismente, note, anexe). Credem că d-l Milcoveneanu este foarte încințat de sine însuși! Probabil tot domnia-sa se va fi ocupat și de alegerea *motto*-urilor, pentru care manifestă o manie deconcertantă (noi am numărat vreo 50). Toată înțelepciunea lumii antică și modernă este convocată în picături: de la *Mundaka-Upanișad* pînă la Noica și Heidegger, găsindu-se loc și pentru drăgușa de George Sand... Pentru că d-l Milcoveneanu e un om cult, majoritatea citatelor străine sunt date în limba de origine. La cele românesti se mai strecoară cite-o mică gață (cum e cea de la p.182, unde versurile arhicunoscute ale lui Coșbuc - "Sîn suslet din sufletul neamului meu..." - sînt atribuite lui Octavian Goga!). Deviza fundamentală, reluată obsedant, este aceasta: "Națiunea ca scop și democrația ca mijloc" (acea ce nu-i răpus).

Cine are răbdare să exploreze în acest ghiveci publicistic, în care se insinuează 7 secțiuni, poate da, pînă la urmă, și de lucruri interesante privitoare la istoria și doctrina Mișcării Legionare. Revista - zice d-l Milcoveneanu - este "a întregii Națiuni Române", deci - zicem noi și a legionarilor! Cele mai utile rămîn, pentru simpatizanii, primele două secțiuni (alcătuind un mic catechism legionar). Rămîne de așteptat mai mult de la Numerele viitoare (la care vor mai putea poate și alții umărul).

E un fapt pe care l-am mai semnalat cu stringere de înimă: compromițătorul diletantism al majorității publicațiilor neo-legionare de la noi. Să fie oare o fatalitate crepusculară? Nădejdea rămîne aceea că generațiile mai noi vor și să distingă între măreția de ieri și ridicoulul de azi.

Incheiere, o apreciere pentru emisiunea realizată de d-l Vartan Arachelian și difuzată la TVR pe 21 octombrie a.c., avind ca temă Mișcarea Legionară (pretextul l-a constituit apariția la "Humanitas" a cărții istoricului de limbă spaniolă Francisco Veiga). Alături de un vechi legionar (prestantul ing. Mircea Nicolau) și de un simpatizant notoriu (profesorul și scriitorul Marcel Petrișor), au mai luat parte doi istorici (d-nii I.Scurtu și Al.Zub) și un sociolog. Timpul afectat emisiunii n-a permis decit "punerea problemelor", simțindu-se (de către părțile) necesitatea unei reveniri. Emisiunea a mai cuprinz și o micro-anchetă pe străzile Capitalei, din care a reieșit "nebulosoasă" (după expresia unuia dintre invitați) în care se mișca problema legionară în conștiința publică actuală (o excepție fericită a constituit-o unul dintre tinerii "acostăți", în care l-am recunoscut pe regizorul Octavian Brânzei). Certește că legionarismul rămîne o problemă vie și că mai devreme sau mai tîrziu adevarul va ieși întrig la iveau.

Răzvan Codrescu

NOSTRA CULPA

Din motive și în imprejurări pe care ar fi ofios să le însirăm aici, Numărul pe octombrie al revistei noastre a apărut cu nenumărate erori și omisuri, pentru care cerem încă o dată scuze îngăduitorilor noștri cititori. Printre textele cele mai grav mutilate s-a numărat și poezia lui NICHIFOR CRAINIC : "Unde sunt cei care nu mai sunt?" (p.12).

Ceea ce am criticat de atâtea ori la alții, ni s-a întimplat și nouă, dintr-o lipsă de vigilență de care se face responsabilă întreaga Redacție. Textul a apărut cu versuri și cheioape, cu substituiri nefericite de cuvinte, cu aberații ortografice și de punctuație. Din respect față de memoria lui Nichifor Crainic și față de cititorii exigenți ai "Punctelor cardinale", revenim cu această tardivă îndreptare, republicând mai jos textul îngrijit, în varianta pe care o considerăm optimă (nu identică, dar destul de apropiată de cea din ediția îngrijită de d-l Nedic Lemnaru):

UNDE SÎNT CEI CARE NU MAI SÎNT ?

*Întrebăt-am vîntul, zburătorul
Bidiu pe care aleargă norul
Câtre-albastre margini de pămînt:
- Unde sunt cei care nu mai sunt?
"Unde sunt cei care nu mai sunt!"...
Zis-a vîntul: "Aripile lor
Mă doboară nevăzute-n zbor".*

*Întrebăt-am luminoasa ciocârlie,
Candelă ce leagână-n târzie
Untdelemnul cîntecului sfînt:
- Unde sunt cei care nu mai sunt?
"Unde sunt cei care nu mai sunt!"...
Zis-a ciocârlie: "S-au ascuns
În lumina Celui Nepătruns".*

*Întrebăt-am bufnița cu ochiul sferic,
Oarba care vede-n întuneric
Tainele neprinse de cuvînt:
- Unde sunt cei care nu mai sunt?
"Unde sunt cei care nu mai sunt!"...
Zise bufnița: "Cînd va cădea
Marele-ntuneric, vei vedea".*

NOTA BENE

- Găsim necesar să facem două scurte observații. Prima se referă la ortografia (să reamintim, în treacăt, că inițial poezia a fost concepută **mental** și a circulat **oral** în temnița de la Aiud). Forma verbală "sînt", întrînd în rîm cu "pămînt", "sfînt", "cuvînt", dovedește că pronunțarea ei reală este cu î, iar nu cu u. Spre a se sublinia corectitudinea rimei, unii au evitat grafia "sunt"; scriind celelalte cuvînte cu î, au adoptat aceeași grafie, în mod forțat, și pentru forma verbală în cauză, de unde a rezultat straniul "sâni". Dar dacă "sunt" se mai poate motiva (deși se pare că forma românească provine nu din indicativul latinesc **sunt**, ci din conjunctivul latinesc **sint**, extins în latină populară), forma "sânt" n-are nici un temei, contravîndând și grafiei antebelice și celei impuse în 1953. Toate aceste nepotriviri și arbitrarități se rezolvă simplu și firesc tocmai prin ortografia cu î, care, chiar, dacă a fost adoptată sub comunitate, este totuși cea optimă (astfel "sînt" se armonizează firesc - nu doar sonor, ci și grafic - cu "pămînt", "sfînt" și "cuvînt", fără a mai da cuiva bătăie de cap).

Situația discutată mai sus se regăsește frecvent în poezia românească și poate constitui un argument în plus pentru păstrarea ortografiei cu î, care este cea mai firescă, simplă și unitară (respectând întru totul și **principiul fonetic**, adică principiul de bază al ortografiei limbii române moderne).

A doua observație se adreseză celor ce continuă să susțină că forma corectă a versului-refren al poeziei de mai sus ar fi: "Unde sunt cei care nu mai sunt?" (versul a apărut în apărut în această formă în mai multe publicații din jîră și din strînătăție). Ar fi oarecum ridicol să ne apucăm să ţinem aici o lecție de prozodie. Le-am spune doar astăzi: există oameni fără ureche muzicală și există și oameni fără ureche "poetică". Noi facem parte din prima categorie (și de aceea nu ne referim niciodată la muzică). Dumnealor fac parte din a doua categorie (și de aceea ar fi bine să nu se refere niciodată la poezie).

(R.C.)

În luptă cu uitarea...

Pe data de 30 octombrie 1993, la Timișoara, s-a jînat, în sala fostei cantine studențești a Politehnicii, Simpozionul "Arc peste generații" prilejuit de aniversarea a 37 de ani de la mișcările studențești anticomuniste din 30 octombrie 1956. O festivitate de mare rezonanță în intenție, dar din păcate cu slabe ecouri în publicul timișorean. Sala a fost plină în primele ore, pentru ca apoi tineretul universitar actual să părăsească treptat, nemulțumit de lungimea discursurilor și de elogierea prea bombastică a respectivelor evenimente. Dezinteres? Plăcere? Sațietate? Oricum impresia generală n-a fost prea îmbucurătoare.

Și totuși eforturi s-au depus din toate punctele de vedere. Deschiderea lucrărilor a făcut-o primarul Timișoarei, care a salutat binevoitor manifestarea, aceeași bunăvoie (cel puțin formală) arătând-o și universitării timișoreni. Decebal Anastasescu, Cezar Zugrav și Septimiu Mircea Fries au vorbit despre "Formele de organizare și luptă ale tineretului școlar și universitar în primii ani ai instaurării regimului comunist: 1945-1947". Teofil Botlung, Marcel Cazacu și Viorel Gheorghita au descris apoi, cu liniște de amânuțe, "Formele de luptă ale elevilor și studenților din perioada represiunii în masă: 1948-1953", insistând și asupra categoriilor politice implicate (legionari-FDC, tineret tărănist sau liberal, dar și apartinici). Au mai jînat cuvântări: Caius Muju, Aurel Baghiu, Valentin Rusu, Octavian Vulpe și Gheorghe Păcuraru, participanți și organizatori ai faptelor soldate după aceea cu grele și îndelungi osânde. Alți participanți la acele evenimente (Gh.Pop, R.Tăscă, T.Ciomocos, I.Mihalca, I.Suru, A.Terbea, M.Boldea, A.Chirculescu sau Monica Cernescu) au dat și ei un deosebit colorit evocării, prin relatări în care s-au amestecat și hazul și tristețea. N-au lipsit nici "aprecierile" domnului T.Stancu cu privire la atitudinea Partidului Comunist Român, situat atunci în fruntea acțiunii de reprimare a mișcărilor studențești, nici atestarea acestor fapte cu destul de văditare documente. Cât și cum a fost coroborată această "mișcare" a timișorenilor cu celelalte mișcări studențești (din Cluj și București), au spus-o oaspetii din Capitală: Filip Pavel, Marcel Petrișor și Mihai Grama. Însă la "Cuvântul generației tinere", în sală ecoul a fost de enigmatică...tăceră. Totul s-a încheiat printr-un dialog cu reprezentanții mass-media (ecourile în presă s-au dovedit minime).

Gândindu-mă și la Simpozionul timișorean, dar și la frâmantările din A.F.D.P.R. și din întreaga noastră opozitie îmi vine în minte mesajul testamentar (comunicat de Octavian A.Rădulescu) al răposatului dr. Vasile Noveanu: "Lăsați orgoliile! Lăsați ambițiile! Lăsați meschinăria! Uniți-vă! Lupta continuă!"

Marcel Petrișor

Aducem la cunoștință cititorilor noștri, cu un nou apel la înțelegerea de care s-a dat dovedă în atâtea rânduri, că exorbitanța scumpire generală din ultima vreme ne-a obligat la fixarea unui nou preț al revistei: 150 lei. Acest preț rămâne valabil până la 1 ianuarie 1994. Cei deja abonați până la sfîrșitul lui 1993 vor continua să primească revista, fără obligații suplimentare. Din ianuarie 1994 costul revistei va fi de 200 de lei. Din pricina instabilității prețurilor, de care am făcut serios afectații în 1993, abonamentele pentru anul 1994 vor fi făcute doar trimestrial. Un abonament în jîră pe trimestru îi se ridică la 750 de lei (fără inclusiv și taxele de expediere).

Pentru abonații din strînătate condițiile rămân neschimbate. Aceștia pot contracta abonamente anuale, la prețul de 30 de \$ sau 50 DM (în care se includ, de asemenea, taxele de expediere tot mai costisitoare în ultima perioadă). Virarea sumelor se poate face la Banca "Reașterea Creditului Românesc"-Credit Bank, Sibiu, 2400, România, în conturile 402007014716 (pentru \$) și 402007014710 (pentru DM). Îi rugăm pe toți cei doritori să se aboneze pentru 1994, să facă efortul de a trimite sumele corespunzătoare până la sfârșitul anului în curs, spre a ne ajuta să depășim noul moment nefavorabil prin care trecem (mai ales din pricina dificultăților de procurare și achitare a hărției al cărei preț a ajuns la circa 1 milion de lei tonă).

REDACTIA

Îi rugăm încă odată pe cei care ne trimít materiale spre publicare să nu ne ia în nume de rău faptul că nu le putem include întotdeauna imediat și-n întregime, din motivele pe care le-am prezentat în Numărul pe august-septembrie. Pe lângă selecția valorică, sunt probleme legate de spațiu și periodicitatea apariției noastre. Nefiind o revistă literară, mai ales publicarea poezilor, primește în cantitate mare, nu se poate realiza decât selecțiv și eșalonat, uneori la mai multe luni de la primirea manuscriselor.

Reamintim că nu putem lua în considerație manuscrisele nedactilografiate și nici pe cele dactilografiate necorespunzătoare. De asemenea întinderea materialelor să nu depășească 5 pagini dactilografiate la două rânduri.

REDACTIA

ERATA

Nerem scuze pentru greșeala de culegere care a denaturat grav sensul unei fraze din Numărul trecut. Astfel, în cap."Energiile necrete" (p.8, col.3, primul alineat) din *Cursul de religie*, în loc de *Uneori Sf.Grigorie Palama vorbea despre << dumnezeirea de jos >>* (desemnind prin aceasta pe Dumnezeu în ființa Sa) se va citi: *Uneori Sf.Grigorie Palama vorbea despre << dumnezeirea de jos >>* (desemnind prin aceasta pe Dumnezeu în lucrarea Sa) și << dumnezeirea de sus >> (desemnind-L pe Dumnezeu în ființa Sa).

Îi rugăm pe cititori să opereze cuvenita îndreptare.

(V.A.M)

un ochi rîde , altul plînge ...

O gogorită la ordinea zilei

Neînțîmpărțit parcă nimic din tristele experiențe ale trecutului, noi insistăm în continuare, într-un conjunctural consens național, să ne întemeiem viitorul pe impostură. Cultul "forme fără fond", deconspirat mai întâi da către jurnaliști, se dovedește a nu fi doar un aspect istoric al acelei epoci relativ îndepărțate, ci o constantă a vieții noastre naționale. Români nu pare să se simtă bine decât dacă amăgește și se amăgește, pentru el valoarea principală a existenței se arată aflată... "praful aruncat în ochi"! S-ar zice că nu suntem nici astăzi dispuși să ieșim din vechiul conflict caragialeșc dintre "esență" și "aparență" sau, altfel spus, dintră realitate și (auto)mișificare. "A salva aparențele" - iată expresia sintetică a "filozofiei" curente alături românești!

Pe acest fond s-a petrecut, în toamna aceasta, și mult trîmbitări nastră "integrare europeană". Nimeni nu mai pare să dea importanță condițiilor dificile și penibile în care am fost admisi în Consiliul European, nici indiferența cu care acesta (fapt) a fost receptat în Occident (și pe care au putut-o resimțit din pînă mesagerii noștri plimbări pe Dunăre). Și astăzi pentru că pe cei mai mulți dintre noi nu ne-a preocupat și nu ne preocupa dacă suntem europeni cu adevarat, ci doar dacă suntem recunoscuți ca atare (este simptomatică și satisfacția unor "smecheri" politici de pe la noi cu privire la așa-numita "păcăleală" pe care le-am fi tras-o occidentalilor).

Pe lîngă jahnică mentalitate pe care o vădesc asemenea atitudini, se mai scăpă din vedere ceva: anume că există o diferență fundamentală între "a intra" și "a fi admis". Noi nu am intrat propriu-zis în Europa, ca rezultat indispuzibil al eforturilor și meritelor acumulate, ci doar "fără nici un fel de eruciasm, în circumstanțe care echivalizează cu accesul... pe ușa din dos.

Judecînd în absolut, Consiliul European ar fi avut toate motivele să ne refuze. Interesul conjunctural al organismului european a fost însă mai degradă să ne admitem decînd să respingă. Totul se explică prin acest "interes", iar nu prin eventele noastre virtuți europene (în care suntem semne că Occidentul nici nu și dispus să credă că adevarat). Să nu ne mai îmbătăcim cu apă rece: am ajuns acolo în ceea cea mai exactă postură de pomanașii, iar nu în calitate de europeni autenți! Și nu am păcălit pe nimeni, cum cred politicii; tîndem să ne păcălim doar pe noi însine... Că va fi existat la mijloc și ceva sărenie să minciună ("smecheri"), mai pe românește? Se poate. Nu astăzi a fost însă cheia cu care am deschis ușa Europei. Mai degradă Europa ne-a crăpat-o puțină, lăsîndu-ne să ne furîșăm înăuntru. De o drogoare matrimonială între noi și ea nu poate fi deocamdată vorba; cel mult ne putem gîndi la o defulare extraconjugală, de tipul "Hai, mîndru, pîti, pîti!"...

Cum arată presupusul nostru "europenism"? Să incercăm o schiță sumară. Ocupîn locul 77 (pe 78 se află Albania!) în statisticile oficiale internaționale privitoare la condițiile de trai, figani revărsăți prin Europa au speriat o lume întreagă și au creat, vînd-nevînd, imaginea unei "românilor" contemporan, recent, învîluite în Ceașcusecude la Snagov, unde se afîlderă cazați pentru cîteva ceasuri, fotbalisti belgieni au fost goniti de poliție și gindaci; Bucureștiul, pe vremuri "micul Paris", arată astăzi ca o groapă de gunoi; drumurile sării sunt aproape impracticabile pentru exigențele occidentale; soarta handicapatorilor din România continuă să îndigneze străinătatea; la numărul de avorturi am doborât tot recordurile internaționale; inflația este în creștere galopantă (atingînd cea mai mare rată din țările-satelit ale fostei Uniuni Sovietice); la capitolul corupție - de sus pînă jos - nu ne întrece numărul (guvernărilor noastre nule) a mai rămas decât să-șivindă mamele și tăiți; delincvența devine tot mai "epică"; "mitocană" este larea acasă; vechile structuri birocратice mai frînează încă asanarea în mai toate domeniile; "vidul legislativ" n-afost umplut decît pe jumătate; președintele țării este un comunist iremediabil (și probabil cel mai compromis om politic din Europa contemporană); parlamentarul nostru nu sună, în majoritatea lor covîrșitoare, decât niște arălfabeți puși pe căpătâială; premierul Văcăroiu ar crea un sentiment de rușine și în fruntea unei primării comunale; ministrii umbli prin birouri, beți și în chiloți, să-și violizeze subalternele; partidele cele mai populare rămân

cele neocomuniste, iar puterile în Stat n-au ajuns, după 4 ani, decât la o separație "originală", drept care, bunăoară, la noi toate grevele sunt declarate în mod invariabil "ilegale", vechii torționari ne sfidează la televizor, "teroriștii" din decembrie sunt volatilizați, "Casul" falimenteză linisitul economia națională, vadimii umblă liberi pe stradă și cu "garda de corp" prin Parlament și a.m.d.

Înasmenea conditii, exaltarea "integrării europene" nu este doar o indecență publică, ci de-a dreptul o nerozie și o abjecție, cu atât mai mult cu cît vine dinspre actuala Putere (ceară vrea să-și facă din astă un capital politic de perspectivă), demagogia irresponsabilă a prezenterii amenințării viitorului românesc mai mult decât "greava moștenire" a trecutului. De aceea s-ar cuvînă ca de-acum să forțăm "europenizarea" și în fond, nu doar în formă, ar fi singura noastră șansă istorică împotriva "neantului valah"...

Între prostie și ignoranță

Atingînd în Numărul trecut problema prostilor și a prostiei, am lezat din nou comoditățile și susceptibilitățile unora... Ne-arcioare mai de folos să credem, prin consecință, că suntem "deștepăti, dar mulți"? Unii așa par să gîndească. Oricum, ni s-a sugerat că nu prostia, ci ticăloșia constituie marele nostru handicap actual. E un punct de vedere. Noi am fi mai degradă îspitii să spunem că în lumea românească de azi ticăloșia reprezintă, într-adevăr, singura însușire care poate concura prostia...

Cert este că prostia, ca și ticăloșia, nu este cu tot dinadinsul o caracteristică a "mulțimii", ci deseori se întâmplă să apară și pe la "case mari". Bă chiar una dintre formele prostiei, anume ignoranța, se lăsăe la noi prin locurile cele mai simândicoase...

Vom evita banalitatea exemplificărilor din viața politică (mai mult sau mai puțin televizată). Două exemple din lumea noastră "culturală" ar putea fi chiar mai convîngătoare.

Așa bunăoară, la sfîrșitul slujbei oficiate în Dealul Patriarhiei pentru răposul Părintelui Dumitru Stăniloae, au urmat un zîr de discursuri convenționale; după ce o față bisericăescă (Pr. Prof. Dumitru Radu) a reușit să ne aducă aminte, prin gesturi și vorbire, de versurile lui Eminescu ("Or să vie pe-a tău în conov de-normător!/Splendid - ca o ironie cu privire în neșătușare.../iar deasupra tuturor voravorbi vreun mititel / Nu slăbindu-te pe time.../astruindu-se pe el / Sub amuruhi tău umbră..."), a venit la cuvînt, din partea conducerii Academiei Române, d-l Alexandru Surdu (specialist în filozofie). Domnia-sa a început cu următoarea gașă de proprietăți (mediatizată ulterior și în revista "LITERATORUL"): "Prin trecrea în nefință a Părintelui Dumitru Stăniloae..." Sărman membru răposat al Academiei! Sărman dascăl al Învîrterii! S-a găsit un măruntel delegat academic să-l trimită în neînt ("nefință") pe cel mai mare teolog ortodox al românilor! Noi nu suntem care să învingerile filozofice intime ale d-lui Surdu, nici dacă numele său nu ne degeabă pe dumnealui, dar o folosi o asemenea sintagmă profanatoare, tocmai după oficierea shișbe religioase, denotă una din două: fie ignoranță, fie nesimțire. Nici una, nici cealaltă nu prea cadrează cu un academician...

Zadarici repetă public Părintele Constantin Galeriu cu toate ocazile, că expresia aceasta (ca și o alta, la fel de abuziv întrebînătată: "loc de veci") are un caracter total anticreștin, zadarnic a semnalat săptămînă Televiziunii și întregii prese centrale; noi părăm incapabili să renunțăm, mai ales în împrejurările oficiale, la "limba de lemn" - a ateismului contemporan! Design! Nu-i poți determina pe toți oamenii să credă și să mărturisească deopotrivă că Hristos "a biruit moartea", că creștinismul este religia înviierii și a vieții vesnice, că Duminezeu n-a adus lucrurile în finîș pentru ca să aiabă apoie să treacă în ne-fință! Dar se poate preînținde, măcar de la cei mai răsăriți, o minună doar de bun-simt, mai ales cînd se preînțred cîrstini sau iau parte la evenimentele creștine.

Cel de-al doilea exemplu este pescuit dintr-un numerosale de care nîl mediatizează Televiziunea Română. Vreme de mai multe săptămînă a fost anunțat, cu oarecare frecvență, un eveniment cultural ce întrîmpă a consumat la Tîrgoviște aza-zisa "Sârbătoare a miticăi românești" (a 26-a ediție), botecată nefericit "Crisantema de Aur" (!). Nu știm cînd și de unde a pornit o asemenea propunere în cultă. Mai grav este faptul că ea a fost acceptată și colportată atât în vreme-

fără ca nimeni să-i amereze inefția. Ceea ce înseamnă că ignoranța (incultura) a devenit la noi, chiar în mediile pretins "culturale", un fenomen generalizat.

Cuvîntul "crizantemă" (ajuns în română probabil prin francizedul *chrysanthème*) denumește o plantă ornamentală din familia compozelor (*Chrysanthemum indicum*, cu denumirea științifică latinească). Cuvîntul vine însă, la origine, din limba greacă (*chrysanthemon*, unde înseamnă tocmai "floare de aur" (compus din *chrysos*, "aur" și *anthos*, "floare"). Ignoranța românească a înțuit însă să-l mai aurească o dată!

După 76 de ani

Evenimentele petrecute la Moscova în această toamnă, la 76 de ani de la Revoluția bolșevică din octombrie, par să reprezinte sfîrșitul istoric al comunismului. Este acul final al procesului inițiat pe la jumătatea anilor '80 de controversatul Mihail Gorbaciov. Totul a decurs în etape, după un scenariu destul de transparent, pus la cale și susținut din afara Uniunii Sovietice. Clocit de iudeo-masonerie, cu complicata mască a marilor puteri occidentale, comunismul se prăbușește tot printre-o manevră de origine masonică și occidentală. Încă din anii '50 devenise lipsită că el își îndeplinește "misiunea istorică" (distrugerea structurilor tradiționale, politice și religioase, ale celor mai conservatori zone ale lumii, dar și folosirea colosului sovietic împotriva celui german). Tot pe atunci comunismul începe să devină din ce în ce mai incomod și mai greu de controlat, ridicindu-se amenințările chiar împotriva forțelor care-l generaseră (și mai ales împotriva intereselor evreiești). Așa-numitul "răboi rece", întrins pe cîteva decenii, a lăsat sfîrșitul prin opera apparent paradoxală a lui Gorbaciov: primul sef din lume care își distrug propriul imperiu! E lipsită că Gorbaciov a fost "unealtă" a Ocultii internaționale și nu e de mirare că, pe măsură creșterii prestigiuului său în Occident, popularitatea sa în Rusia a scăzut îngrijorător. Pentru a prevent o posibilă evoluție nedorientată a lucrurilor înainte de momentul optim al loviturii finale, Elșin a fost propulsat în locul lui Gorbaciov, prin "puciul" din 1991, cu atragerea în cursă a elementelor conservatoare. În această toamnă, Boris Elșin, după o luptă politică de încă doi ani cu nostalgicii regimului comunist, lăsându-și și măsura de precauție a confirmării sale printre un referendum, a pornit atacul decisiv. Dacă n-ar fi fost destul de sigur pe poziția sa, n-ar fi făcut-o. Și-a asigurat înșă atât un linistitor sprînjîn (inclusiv din partea armatei), cît și, în întregime, pe cel extern. Pe acel fond, conservatorilor le-a fost înținsă o nouă cursă, în care cuplul Rukhai-Hasbulatov s-a lăsat cu destulă naivitate întrîi, alături de o mînă de acoliți, ceea ce a constituit paravanul unui "răboi civil" în miniatură (dubios limitat la spațiul moscovit), foarte asemănător cu scenariul românesc din '89 (și de data aceasta "teroriștii" s-au volatilitat, numărul morților și rămasi incert, iar Elșin a făcut figură de "salvator" al Statului și al democrației). Rămăștile comuniștilor au fost ajutate să se simîndă politic și moral. Desigur, ar mai putea apărea tulburări izolate, iar imperialismul rus își va căuta probabil o nouă formă de exprimare istorică. Deocamdată, prin obedieneță masonică a lui Boris Elșin (care să și lăsăt fotografiat în costumația respectivă) și prin colapsul economic sărăcă precedent (ce nu poate fi depășită sără sprînjîn Occidentalul și al finanțelor evreiești), Rusia se află "sub control". Viitorul, oricără de contorsionat ar putea să ajungă, nu va mai fi undă marxist. "Golemlul" roșu a ieșit din istorie.

Asta nu înseamnă că Rusia nu rămîne o forță și o primejdie și că noi am putea dormi liniștiți. Vorba lui Aron Cotruș: "Peste prăpădistă de potrivnicie eu te slăvesc, năprăsnică Rusie, pentru că tu dormi, pentru că năpădesci cu ochi îlhărescu și enorm și nu te lasă să-odihnăști în picioare să patrezești în lingă tine, ca-ntr-un finîr". Rusia pare hărăciut și pe măsura departe să funcționeze ca posibil jandarm al Estului și mai ales al Germaniei reunificate. Dar e un rol pe care, temporar, nu-l mai poate juca pe cont propriu, ei doar în solda iudeo-americană. Din perspectiva Ocultii, această stare de lucruri înseamnă înfăl de "Golemlul a murit. Trăiesc Golemlul".

V.A.M.